SEKULARIZAM I DEMOKRATIJA

Muhammed Šakir Eš-Šerif

SEKULARIZAM I NJEGOVI PRLJAVI PLODOVI

MUHAMMED ŠAKIR EŠ-ŠERIF

Prevod: Idriz Bilibani

- SEKULARIZAM I NJEGOVI PRLJAVI PLODOVI

Predgovor uvaženog šejha Abdullaha ibn Abdur-Rahmana el-Džibrina.

Autor: Muhammed Šakir Eš-Šerif
Prevod: Idriz Bilibani

- SUŠTINA DEMOKRATIJE

Autor: Muhammed Šakir Eš-Šerif
Prevod: Idriz Bilibani

- Izdavač i urednik: Mektebetu El Guraba

SADRŽAJ

SADRŽAJ 5
SEKULARIZAM I NJEGOVI PRLJAVI PLODOVI 7
PREDGOVOR 9
ŠTA JE TO SEKULARIZAM?! 11
Kako se pojavio sekularizam 12
Oblici sekularizma 15
Slojevi sekularista 18
Posljedice sekularizma u arapskom i islamskom svijetu 21
Metode sekularizma u izvitoperavanju i krivotvorenju vjere kod muslimana 25
Obaveza muslimana 29
Završetak 33
Definicija demokratije i metode njenog ostvarivanja u praksi 41
Demokratija jučer i danas 43
Osnovne karakteristike demokratskog sistema 45
Kome pripada vrhovnodavna vlast u demokratiji? 47
Koje je pravo ime demokratskog sistema suda? 49
Demokratski sistem suda je oprečan islamskom sistemu suda 55
Osnova na kojoj počiva teorija vlasti (sijade) 57
Osnova na kojoj počivaju sloboda i prava 65
Podvajanje vlasti 67
Veza između demokratije i sekularizma 69
U islamu nema demokratije 70

Demokratski sistem je u šerijatu batil (neispravan)........70

U demokratiji nema dobra koji je potreban najboljem ummetu koji se ikada pojavio........71

Demokratija presjeca put islamskom sistemu........75

Slojevi koji koriste termin demokratije i pozivaju njoj u muslimanskim zemljama........77

Metode demokrata, sekularista i drugih u borbi protiv islamskog sistema........81

Završetak........93

SEKULARIZAM I NJEGOVI PRLJAVI PLODOVI

Predgovor uvaženog šejha Abdullaha ibn Abdur-Rahmana el- Džibrina.

Hvala Allahu Gospodaru svih svjetova, Održavatelju nebesa i Zemlje i Upravitelju svih stvorenja. Svjedočim da nema drugog boga sem Allaha Jedinog Koji nema druga i Koji je istinski vladar. I svjedočim isto tako da je Muhammed, ﷺ, Njegov rob i Poslanik, iskreni i povjerljivi. Neka je salavat i selam na njega, njegovu porodicu i sve ashabe.

A potom:

Ovo je sažeta poslanica koju je napisao jedan učenjak, a koja govori o skupini i frakciji koja se pojavila u ovom vremenu i koja je pustila korijene u velikom broju islamskih zemalja. Radi se o sekularizmu koji pripadnicima ovoga ummeta ispoljava ljubav i podudarnost, ali ponekad ispoljava tajne koje nosi u sebi a koje ukazuju na mržnju prema islamu, njegovom učenju, šerijatskim kaznama, ibadetima i vjerskom poslovanju. Prevashodni cilj sekularizma jeste ostvarivanje koristi i zadovoljavanje prohtjeva duše. Sekularisti zagovaraju odvajanje vjere od države, a onoga ko se pridržava vjere optužuju nazadovanjem i primitivnošću.

Nema sumnje da je ova skupina opasnija po ummet od prvih munafika a i svih zabludjelih frakcija. Pisac je - Allah mu podario uspjeh - pojasnio većinu ciljeva ove zabludjele skupine kao i njenu opasnost. Musliman treba biti oprezan i treba spoznati svoga neprijatelja. Treba sebe i svoju braću udaljiti od sekularista i slijediti put spasa, a Allah je taj Koji upućuje na pravi put. Ve sallallahu ala Muhammed ve aliji ve sahbihi ve sellem.

Napisao: Abdullah ibn Abdur-Rahman el-Džibrin

PREDGOVOR

Hvala Allahu i neka je salavat i selam na Njegova Poslanika Muhammeda, ﷺ, njegovu porodicu i ashabe.

A potom: Zaista naš islamski ummet danas prolazi jedan od najtežih perioda u svom životu. Ummet je slab i ponižen a neprijatelji od jevreja, kršćana i obožavaoca kipova su se sa svih strana okomili na njega. Razlog tome nije ništa drugo do udaljavanje od dosljednog pridržavanja vjere (iltizama) koju je Allah objavio nama da bi nas uputio i izvadio iz tmine na svjetlo.

Ova udaljenost od vjere je na početku bila ograničena na određenu skupinu muslimana ali se taj krug sada počeo širiti tako da je obuhvatio veliki dio ummeta. Širenje sekularizma na oficijelnom, ideološkom i medijskom nivou je imalo velikog uticaja u učvršćivanju te udaljenosti od vjere i stvaranju prepreke ponovnom vraćanju izvoru upute i bogobojaznosti-takvaluka.

Iz tog razloga napisao sam ovu kraću studiju o sekularizmu i njegovim prljavim plodovima u muslimanskim zemljama, nadajući se da će dati ploda u osvješćivanju muslimana po pitanju ovog poziva (sekularizma), njegovih izvora, njegove opasnosti po naš din i njegovih ubitačnih posljedica, kako bi požurili da se sačuvamo od njega, suprostavimo mu se, raskrinkamo njegove pozivače i dokrajčimo uz Allahovu pomoć. Time ćemo povratiti ponos kojeg smo ranije imali. "A ponos pripada Allahu, Poslaniku i vjernicima." (Munafikun, 8)

Napisao: Muhammed Šakir eš-Šerif

ŠTA JE TO SEKULARIZAM?!

Pitanje je kratko ali zahtjeva poduži odgovor, jasan i precizan. Jako je bitno da muslimani znaju tačan odgovor na ovo pitanje. U odgovoru na ovo pitanje su napisane mnogobrojne knjige tako da na nama ostaje da se poučimo a potom radimo po onome što smo naučili Vratimo se odgovoru na postavljeno pitanje. Nećemo se puno namučiti da bi našli odgovor jer su nas te muke i truda poštedili riječnici napisani u zapadnim zemljama gdje je inače i rođen sekularizam. U engleskom riječniku stoji da riječ sekularist znači:

- **materijalist, ovosvjetski (dunjalučki) čovjek**
- **koji nema vjeru, nije duhovan**
- **koji se nije zamonašio,[1] nije monah.**

U istom riječniku, u pojašnjenju termina sekularizam, stoji da je sekularizam učenje koje zagovara da odgoj i obrazovanje ne smiju biti zasnovani na vjerskim osnovama.

Ako pogledamo britansku enciklopediju vidjećemo da govoreći o sekularizmu kaže da je sekularizam društveni pokret čiji je cilj da brigu ljudi o budućem svijetu preusmjeri na brigu samo o ovom svijetu. Takođe, pomenuta enciklopedija kada govori o sekularizmu govori u okrilju bezbožništva (ilhad) kojeg dijeli na:

- **teorijski; i**
- **praktični, u okrilju kojeg i svrstava sekularizam.[2]**

Na osnovu gore spomenutih stvari dolazimo do dva zaključka:

---

[1] Monaštvo kod kršćana predstavlja vid ibadeta kojeg su oni izmislili. Zato ovdje riječi "nije monah" znače nije pobožan što otprilike predstavlja isto ili približno gore spomenuto značenje. Kršćani ne smatraju monaštvo novotarijom kako to muslimani vjeruju, već ga smatraju ispravnom vjerom.

[2] Pomenute informacije iz britanske enciklopedije i engleskog riječnika sam prenio iz knjige 'Nastanak sekularizma' od doktora Muhammeda Zejnul Hadija

- **Prvi:** Sekularizam je jedan od nevjerničkih pravaca koji teži odstranjivanju vjere od bilo kakvog uticaja na dunjaluk. To je pravac koji želi dominirati na svim poljima: političkom, ekonomskom, socijalnom, moralnom, i drugim poljima daleko od vjerskih naredbi i zabrana.

- **Drugi:** Sekularizam nema nikakve veze sa naukom kako to neki prepredenjaci žele predstaviti i obmanuti ljude govoreći im da se pod sekularizmom cilja težnja ka praktičnom znanju i vođenje posebne brige o njemu. Ova laž i obmana je razotkrivena pomenutim značenjima sekularizma koja su spomenuli ljudi u čijim sredinama je sekularizam i osnovan.

Zato, da su umjesto ove riječi sekularizam (almanijje) rekli el-ladinijje (bezbožništvo, heretizam) bilo bi preciznije i ispravnije, a u istom vremenu odstranilo bi svaku nejasnoću i jasnije ukazivalo na ovaj pojam.

Kako se pojavio sekularizam

Kršćanski zapad sa svojim vjerskim, katastrofalnim okolnostima, je bio dobra sredina i plodno tlo na kojem je izniklo i izraslo drvo sekularizma. Francuska je, nakon svoje poznate revolucije, bila prva zemlja koja je svoj sistem uspostavila na osnovama sekularizma. Ova pojava sekularizma i odanost njemu pored toga što on predstavlja bezbožništvo, udaljavanje vjere iz svih pora života, uz mržnju i neprijateljstvo prema vjeri i njenim nosiocima - sve to nije bila čudna stvar jer vjera kod njih nije predstavljala Allahovu čistu objavu koju je objavio Svome robu i poslaniku Isa-u sinu Merjeminom, alejhis-selam. Vjere su se dočepale ruke izvitoperavanja i falsifikata te su izmijenile vjeru, ubacile i izbacile iz nje, tako da je rezultat svega toga bila oprečnost izmijenjene vjere sa općim koristima ljudi i njihovim međusobnim odnosima. U isto vrijeme došlo je i do kontradiktornosti vjere sa pritvrđenim naučnim činjenicama.

Crkva, koja je u to vrijeme predstavljala vjeru kod njih, se nije zadovoljila onim što su njeni monasi i sveštenici radili od izvitoperavanja, već su to učinili vjerom koje se mora svako pridržavati. Tako je crkva sudila učenjacima zbog njihovih naučnih otkrića, kažnjavala zbog njih jer su bila kontradiktorna izmijenjenoj vjeri, i optuživala naučnike heretizmom. Neki od njih su bivali ubijeni, neki spaljeni, a neki zatvarani.

S druge strane, crkva, koja je predstavljala vjeru kod kršćana, je sklopila nečasni savez sa vladarima, tiranima, kojima je dala odličje svetosti i bezgriješnosti, opravdavala sve njihove zločine i užase koje su činili njihovom narodu, tvrdeći da je to vjera kojoj se svi moraju pokoriti i njome biti zadovoljni.

Otuda su ljudi počeli tražiti izlaz iz crkvenog zatvora i njenog tlačenja. Jedini izlaz kojeg su oni tada izabrali bio je napuštanje te vjere koja se bori protiv znanja i pomaže zlikovce, borba protiv nje i njeno udaljavanje sa svih polja: političkog, ekonomskog, naučnog, moralnog i drugih polja.

Kamo sreće da su oni napuštanjem ove izmijenjene vjere prihvatili islam, međutim oni su vjeri objavili generalni rat.

Ovo što se desilo na kršćanskom zapadu nije čudna stvar, ali je zato ova stvar nemoguća u islamu. Ne možemo ni pretpostaviti da se tako nešto desi u islamu jer je islam Allahova objava kojoj ne može prići neistina ni sprjeda ni straga. Allahova objava se ne može izvitoperiti niti izmijeniti, ne može se u nju nešto dodati niti od nje oduzeti. Islam takođe ne laska nikom bez obzira radilo se o vladaru ili podaniku. Pred šerijatom svi su isti. Zatim, šerijat vodi računa o općim koristima ljudi, tako da nema ni jednog zakona koji se suprostavlja ljudskoj koristi. Islam teži znanju, podstiče na njega, tako da u islamu nema ni jednog šerijatskog teksta koji je oprečan nekoj naučnoj činjenici. Islam je čitav istina, dobro i pravda.

Iz tog razloga sve ideje i pravci koji su se pojavili nakon okretanja leđa vjeri i njenog izbjegavanja, se ne bi pojavili u muslimanskim državama, niti bi uopšte postojale uši koje bi tako

nešto i slušale da nije bilo usresređenog idejnog rata koji je istovremeno zatekao srca prazna imana, razume nesposobne da ispravno razmišljaju, i vjeru koja je bila udaljena i izgubljena na polju civilizacije.

Kršćani od arapa koji su živjeli u muslimanskim zemljama su takođe imali veliku i značajnu ulogu u prenošenju i širenju sekularističke ideje u muslimanskim državama putem različitih sredstava informisanja. Isto tako i muslimanske studentske delagacije koje su odlazile na zapad, kako bi se tamo poučili različitim savremenim znanostima, i oni su takođe imali veliki uticaj u prenošenju sekularističke ideje u muslimanskim državama. Studenti su padali u iskušenja kada su uvidjeli njihov naučni napredak i njegove tragove pa su se vraćali svojim zemljama noseći sa sobom sve što su vidjeli od običaja, tradicije, sociološkog, političkog i ekonomskog uređenja, pozivali su njima i radili na njihovom širenju. U isto vrijeme ljudi su ih lijepo prihvatili misleći da su ti izaslanici nosioci korisnog znanja i ispravnog shvatanja. A ti običaji i tradicija kojim su se napojili ovi izaslanici i koje su veličali kada bi se vraćali svojim kućama nisu predstavljali ništa drugo do običaje, tradiciju i društveno uređenje koje je odbijalo sve što ima bilo kakvu vezu sa vjerom.

Ovo kratko izlaganje koje nam govori o načinu na koji se sekularizam uvukao u muslimanske države nam takođe ukazuje na dvije jako bitne stvari:

- **Prva stvar:** Opasnost nosioca drugih ubjeđenja (akaida) od kršćana i drugih koji žive u muslimanskim zemljama i njihove spletke dini islamu i njegovim sljedbenicima. Obaveza nam je da se dobro pripazimo ovih ljudi i da ih spustimo na nivo koji im je Allah dodijelio time što ih u muslimanskim zemljama nećemo postavljati na bilo koje upravno mjesto. Sva sredstva informisanja koja dopiru do mase trebaju im zatvoriti vrata kako svoj otrov ne bi širili među muslimanima. Međutim, gdje su oni koji to rade?! Veliki broj državnih sistema im upravo daje visoke pozicije kako bi upravo širili svoje otrove. A Allah, ﷻ, je nama dovoljan i divan li je On zaštitnik.

- **Druga stvar:** Velika opasnost po muslimane od nadolazećih grupa studenata koji dolaze sa zapada. Koliko je muslimana koji su otišli njima pa se vratili s licem mimo onoga s kojim su otišli i srcem mimo srca s kojim su otišli. Ako i ima razloga da muslimani odlaze njima da bi stekli praktično znanje u različitim oblastima, na koji način da onda opravdamo odlazak muslimana radi sticanja diploma u znanostima šerijata u cjelini a arapskog jezika posebno?! Je li arapski jezik njihov ili naš jezik?! I je li Kur'an objavljen na našem ili njihovom jeziku?! Može li se pojmiti da musliman može steći ispravno znanje o islamu i šerijatu od ljudi najvećeg kufra (nevjerstva) i mržnje prema islamu i njegovim sljedbenicima?!

Oblici sekularizma

Sekularizam ima dva oblika, svaki je gori od drugog:

Prvi oblik: Bezbožnički sekularizam koji u potpunosti negira vjeru i postojanje Allaha, ﷻ, Stvoritelja svih svjetova. Ovaj vid sekularizma ne priznaje ništa od toga već se bori i mrzi onoga ko makar samo poziva u vjerovanje da Allah, ﷻ, postoji. Propis nevjerstva ovog vida sekularizma u svojoj odvratnosti, bezstidnosti i radovanju svojim kufrom (nevjerstvom), je jasan svim muslimanima, tako da, hvala Allahu, ﷻ, njen propis muslimanima nije nejasan. Ovog vida sekularizma se neće prihvatiti osim čovjek koji želi da napusti svoju vjeru. Stoga je opasnost ovog vida sekularizma kada je u pitanju obmana običnog svijeta od muslimana jako mala. Ali je zato opasan kada je u pitanju borba protiv vjere, mržnja prema vjernicima, borba protiv njih, njihovo uznemiravanje mučenjem, zatvaranjem, ili ubijanjem.

Drugi oblik: Ne-bezbožnički sekularizam[3] koji ne negira postojanje Allaha, ﷻ, već teoretski vjeruje u Njegovo postojanje ali

[3] Sekularizam je u suštini u svim svojim oblicima i formama bezbožnički (nevjernički pravac), bez obzira radilo se o prvom obliku koji negira postojanje Allaha ili drugom koji to ne negira. Osnova bezbožništva (ilhad) u arapskom jeziku znači skretanje sa cilja i naklonost tiraniji i

negira miješanje vjere u dunjaluk (ovo svjetski život) i poziva na odvajanje vjere od dunjaluka. Ovaj oblik, kada se uzme u obzir zabluda i obmana običnog svijeta od muslimana, je opasniji od prethodnog. Ne negiranje postojanja Stvoritelja kao i neispoljavanje borbe protiv vjere[4] prikriva velikom broju običnog svijeta od muslimana činjenično stanje ovog nevjerničkog pravca, tako da ne uočavaju kufr (nevjerstvo) u njemu zbog slabog i neispravnog poznavanja vjere.

Zato ćeš vidjeti da je većina vladajućih sistema u muslimanskim državama sekularistička, a apsolutna većina muslimana ne zna suštinu toga?!

Ima li veće i jasnije borbe od odstranjivanja zakona Allahova šerijata sa različitih životnih polja?! Kada bi ljudi shvatili!)

Zato se ovi sekularistički sistemi koji danas postoje istinski bore protiv vjere i daija (misionara) koji pozivaju Allahu, a sigurni su i smireni da ih niko neće optužiti kufrom (nevjerstvom) i napuštanjem vjere (otpadništvom), jer sebe nisu ispoljili u prvom obliku sekularizma. Razlog tome jeste džehl - neznanje velikog broja muslimana. Allaha Uzvišenog molim da pouči nas i ostale muslimane, da ummetu podari shvatanje vjere kako bi spoznali suštinu ovih sistema koji se bore protiv vjere. Zato se musliman koji je spoznao svoju vjeru ne čudi kada u knjigama i riječima velikog broja sekularista koji su poznati po svom sekularizmu, nađe spomen islama, Allahova, ﷻ, imena ili imena Njegova Poslanika, ﷺ. Tome se čude i ostaju zapanjeni oni ljudi koji nisu shvatili suštinu stvari.

zabludi. Ovdje smo rekli: Bezbožnički i 'ne-bezbožnički' sekularizam, na osnovu onoga što je danas prošireno kod ljudi, a to je da se termin bezbožništvo koristi samo za negiranje postojanja Uzvišenog Allaha.

[4] Veliki broj ljudi ne uočava borbu "ne-bezbožničkog" sekularizma protiv vjere, zato što se vjera kod njih ograničila samo na neke ibadete. Pa ako sekularizam, na primjer, ne brani obavljanje namaza u džamiji, ili obavljanje hadždža, misle da se sekularizam ne bori protiv vjere. Međutim, vlasnik ispravnog rezonovanja dobro poznaje borbu sekularizma protiv vjere.

Rezime: Sekularizam sa svoja dva oblika koja smo spomenuli predstavlja jasan kufr-nevjerstvo u kojeg nema sumnje niti dvoumljenja. Ko povjeruje i prihvati bilo koji pomenuti oblik sekularizma izlazi iz dini islama da nas Allah, ﷻ, sačuva od toga. To zbog toga što je islam sveobuhvatna i potpuna vjera. U svakoj pori života: duševnoj, političkoj, ekonomskoj, moralnoj i društvenoj, islam ima jasan i potpun put (jasne zakone šerijata) i ne dozvoljava niti prihvata da u njemu saučestvuje bilo koji drugi put (niti drugi zakoni). Kaže Uzvišeni pojašnjavajući obavezu ulaska (prihvatanja) u sve pore islama i njegove zakone:

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ ٱدۡخُلُواْ فِي ٱلسِّلۡمِ كَآفَّةً

"O vjernici, uđite' u islam potpuno." (Bekare, 208)

I kaže Uzvišeni pojašnjavajući nevjerstvo onoga ko uzme jedan dio islama a odbaci drugi:

أَفَتُؤۡمِنُونَ بِبَعۡضِ ٱلۡكِتَٰبِ وَتَكۡفُرُونَ بِبَعۡضٖ

"Zar vi u jedan dio Knjige vjerujete, a drugi negirate?! One od vas koji tako čine na ovom svijetu samo poniženje može stići, a na Sudnjem danu bit će stavljeni na muke najteže!" (Bekare, 85)

Veliki je broj šerijatskih dokaza koji govore o kufru-nevjerstvu i zabludi onoga ko odbaci nešto što je pritvrđeno i poznato u dini islamu pa makar se radilo o maloj stvari. Pa kakav je tek slučaj sa onim ko odbija da prihvati sve šerijatske propise koji se vežu za političko uređenje ovog svijeta, kao što to čine sekularisti. U kufr-nevjerstvo takve osobe nema sumnje.

Sekularisti su počinili djelo kufra koje izvodi iz islama još onda kada su povjerovali da je druga uputa mimo Poslanikove, ﷺ,

potpunija od njegove i da je drugi sud mimo suda Allahova Poslanika, ﷺ, bolji od njegova.[5]

Uvaženi šejh Abdul-Aziz ibn Baz kaže: "Pod četvrti dio -tj. djela koja izvode iz islama - potpada i vjerovanje da su sistemi i zakoni koje propisuju ljudi bolji od islamskog šerijata, ili da sprovođenje islamskog sistema ne odgovara dvadesetom stoljeću, ili da je islam bio uzrok nazadovanja muslimana, ili da se islam ograničava na vezu između roba i njegova Gospodara bez ikakvog uticaja na druge pore života. Pod ovo podpada i vjerovanje da sprovođenje Allahovog zakona poput odsjecanja ruke kradljivcu, ili kamenovanja oženjenog ili udate, ne odgovara našem savremenom dobu. Pod ovo potpada i vjerovanje da je dozvoljeno suditi mimo Allahova šerijata u haddovima (šerijatski preciziranom kaznom) pa makar ne vjerovao da je taj sud bolji od šerijatskog suda jer je takav po idžmau'- saglasnosti uleme, dozvolio ono što je Allah zabranio.

A svako ko dozvoli stvar koju je Allah zabranio, a koja je nužno poznata u vjeri poput zinaluka, alkohola, kamate, suda mimo Allahova šerijata takav je kafir po idžmau'- saglasnosti muslimana. (Medžmu'u fetava ve mekalatin mutenevia, 1/137)[6]

Slojevi sekularista

Postoji veliki broj sekularista u arapskom i islamskom svijetu - da Allah, ﷻ, ne umnoži ljude poput njih. Među njima ima velikog broja pisaca, književnika i novinara. Ima i onih koji se nazivaju misliocima. Ima i profesora po univerzitetima. Veliki broj njih je zastupljen u različitim sredstvima informisanja koja drže u svojim rukama, a ima i drugih. Svi ovi slojevi se međusobno pomažu i iskorištavaju maksimum svojih mogućnosti u širenju sekularizma među ljudima.

[5] Pogledaj četvrto djelo koje izvodi iz islama koje je spomenuo šejh Muhammed ibn Abdul-Vehhab. Pogledaj takođe 1 "El-Akidetu es-sahiha" od šejha Abdul-Aziza ibn Baza, str. 28

[6] El-Akidetu es-sahiha, šejh Abdul-Aziz ibn Baz, 30 str.

Na taj način sekularizam se proširio na većinu polja. Allaha molimo da nas sačuva i spasi.

POSLJEDICE SEKULARIZMA U ARAPSKOM I ISLAMSKOM SVIJETU

Širenje sekularizma u islamskom društvu je ostavilo velikog uticaja na život muslimana i njihovu vjeru. Evo nekih prljavih plodova sekularizma:

1. Odbijanje suđenja po onome što je Allah, ﷻ, objavio (zakonima šerijata);

- odstranjivanje zakona šerijata sa svih polja javnog života;

- zamjenjivanje Allahove objave spuštene predvodniku svih ljudi Muhammedu sinu Abdullahovu, ﷺ, laičkim zakonima koje su muslimani preuzeli od kafira koji se bore protiv Allaha i Njegova Poslanika, ﷺ.

Zatim: okarakterisavanje poziva (dave) u sud po onome što je Allah objavio (suđenje po zakonima šerijata) nazadovanjem, dekadencom i otpadništvom od civilizacije i napretka, ismijavanje nosioca te dave, njihovo omalovažavanje i udaljavanje od službenih poslova kako ne bi došli u kontakt sa narodom i omladinom, i na taj način uticali na njih.

2. Izvitoperavanje islamske historije i njeno falsifikovanje, te predstavljanje zlatnog perioda muslimanskih osvajanja barbarskim periodom u kojem je vladala anarhija i lične pohlepe.

3. Iskvarenost obrazovanja time što je obrazovanje potčinjeno širenju sekularističke ideje i to na nekoliko načina:

- Poturanje sekularističkih ideja kroz nastavne predmete učenika i studenata različitih stepena obrazovanja.

- Sužavanje vremena predviđenog za vjerske predmete na minimalu.

- Sprječavanje izučavanja određenih tekstova koji jasno i očito otkrivaju njihovu laž.

- Izvitoperavanje šerijatskih tekstova putem skraćenih komentara u kojima se spominju polovični šerijatski tekstovi.

- Udaljavanje profesora koji se pridržavaju vjere i sprječavanje njih da dođu u kontakt sa studentima time što im se daju administrativni poslovi ili pak bivaju penzionisani.

- Slabo pridavanje pažnje vjeronauci time što se vjerski predmeti izučavaju zadnjeg dana u sedmici a istovremeno vjeronauka nema nikakavog uticaja na prosječan uspjeh učenika.

4. Topljenje svih razlika između nosioca ispravne poslanice - a to su muslimani - i onih koji su izvitoperili i izmijenili knjigu i koji su bezbožnici. Svrstavanje obje skupine u jednu i davanje svima podjednaki stepen, spolja gledano, iako se u suštini daje prednost kafirima-nevjernicima, bezbožnicima, i griješnicima nad vlasnicima tevhida, pokornosti i imana.

Musliman, kršćanin, jevrej, komunista, medžusija i drugi, svi oni u okrilju sekularizma imaju podjednak stepen i svi su pred zakonom isti. Niko nema prednosti nad drugim osim kada je u pitanju odaziv i prihvatanje sekularističkih ideja.

U okrilju sekularizma brak kršćanina, jevreja, budiste ili komuniste sa muslimankom je normalna stvar u kojoj nema nikakve prepreke. Isto tako nema prepreke kod njih (sekularista) da jevrej, kršćanin, ili sljedbenik nekog drugog nevjerničkog milleta vlada muslimanima. Sekularisti nastoje da proture pomenute stvari pod parolom koju nazivaju patriotističkim jedinstvom - nacionalizmom. Šta više oni su patriotističko jedinstvo učinili osnovom i glavnom stvari. Sve što je njemu oprečno od Allahove Knjige ili sunneta Njegova Poslanika, ﷺ, to odbijaju i odbacuju govoreći: Ovo izlaže patriotističko jedinstvo opasnosti!!

5. Proširenost nemorala i moralne anarhije, rušenje temelja porodice kao prve ćelije u društvu i podstrekivanje na to putem sljedećih stvari:

- Zakonima koji dozvoljavaju zinaluk - blud i ne kažnjavaju zbog njega već zinaluk i homoseksualizam smatraju ličnom slobodom koja mora biti zagarantovana i sačuvana.

- Različitim sredstvima informisanja od novina, magazina, radija i televizije, koji se ne umaraju u borbi protiv moralnih vrijednosti i indirektnom širenju nemorala ponekad, a direktnom u toku čitavog dana i noći.

- Borbom protiv hidžaba - šerijatskog oblačenja žene, i nametanjem razgolićenosti i miješanja muškaraca i žena u školama, univerzitetima i organizacijama.

6. Borba protiv islamske dave (poziva u islam) putem:

- Stezanja omče širenju islamskih knjiga uz svesrdno odobravanje širenja zabludjelih knjiga koje ubacuju sumnju u islamsko vjerovanje i šerijat.

- Omogućavanja sekularistima da se putem različitih sredstava informisanja obrate što većem broju ljudi kako bi na taj način bili u stanju da prošire zabludjele ideje i izvitopere značenja šerijatskih tekstova. S druge strane mediji su zatvoreni za islamske učenjake koji ljudima pojašnjavaju suštinu vjere.

7. Proganjanje daija koji pozivaju Allahu, borba protiv njih, potvora neistinitim optužbama na njihov račun, njihovo opisivanje pokuđenim svojstvima i predstavljanje njih kao idejno zaostale i tvrdoglave zajednice koja se bori protiv svakog savremenog, korisnog naučnog izuma. Optužba da su fundamentalisti i fanatici, da ne shvataju suštinu stvari, te da vode računa o sitnim stvarima a zanemaruju osnove.

8. Eliminisanje muslimana koji ne laskaju sekularizmu time što će biti protjerani, zatvarani ili ubijeni.

9. Negiranje obaveze džihada na Allahovom putu, njegovo napadanje i opisivanje barbarizmom i razbojništvom.

Džihad na Allahovom putu znači borbu da riječ Uzvišenog Allaha bude gornja sve dok na Zemlji ne bude druge snage i suda osim zakona šerijata. A oni - sekularisti - su vjeru odstranili od bilo kakvog miješanja u dunjalučke poslove, i vjeru, najblaže rečeno, smatraju zasebnom vezom između čovjeka i onoga što on obožava tako da ta vjera ne treba imati nikakva uticaja na riječi, djela i postupke čovjeka van mjesta ibadeta (van džamije). Pa kako da onda džihad na Allahovom, ﷻ, putu kod njih bude radi uzdizanja riječi vjere?! Legitimna borba kod sekularista i njihovih pristalica jeste borba radi odbrane imetka ili zemlje. A što se tiče odbrane vjere, rada na njenom širenju i borbe radi nje, to kod njih predstavlja agresiju i barbarizam kojeg ne prihvata civilizovana zajednica.

10. Poziv u nacionalizam ili patriotizam, a to je poziv koji radi na okupljanju ljudi pod imaginarnom osnovom koja se ogleda u jeziku, nacionalnosti, mjestu ili nekoj ovosvjetskoj koristi s tim što vjera ne smije biti osnova oko koje se ljudi okupljaju, jer je vjera kod njih jedan od najvećih razloga razjedinjenosti i podvajanja. Tako jedan od njih kaže: "*Ljudsko iskustvo tokom krvavih stoljeća je ukazalo da je upravo vjera, koja predstavlja put ljudi za osiguranje onoga što slijedi nakon života, odnijela živote.*"

Ovo su samo neki otrovni plodovi koji su rezultat sekularizma u muslimanskim gradovima, a inače njegovi otrovni plodovi su mnogostruko veći. Musliman može osjetiti i uvidjeti sve ove otrovne plodove ili većinu njih u većini muslimanskih zemalja. Istovremeno može uvidjeti i koliko se sekularizam uvukao u određenu zemlju i gotovo da ne može naći zemlju koja je čista od ovih otrovnih plodova sekularizma.

METODE SEKULARIZMA U IZVITOPERAVANJU I KRIVOTVORENJU VJERE KOD MUSLIMANA

Sekularizam koristi različite metode kako bi muslimanima izvitoperio njihovu vjeru. Evo nekih metoda:

1. Pridobijanje slabašnih ljudi slaba imana dunjalučkim užitcima od imetka, položaja i žena, kako bi nakon toga neprestano ponavljali poziv u sekularizam naočigled ljudi. Prije toga pomenutim ljudima se u sredstvima informisanja koja drže sekularisti priprema velika kampanja kako bi se oni kod ljudi predstavili kao učenjaci, mislioci i vlasnici svestranog iskustva.

Na taj način će njihov govor biti prihvaćen od strane velikog broja ljudi pa će tako biti u stanju da obmanu veliki broj njih.

2. Odgajanje određenih ljudi u naručju sekularizma na zapadnim zemljama. Njima se nakon toga daju naučna zvanja doktor ili profesor, a zatim se vraćaju svojim zemljama gdje kao profesori rade na fakultetima i na taj način u najvećoj mjeri izvitoperavaju vjeru kod obrazovanog sloja ljudi. Kada znamo da taj obrazovani sloj ljudi od svršenika fakulteta i naučnih instituta predstavljaju većinu onih u čijim su rukama bitne odluke onda znamo i veličinu fesada - nereda koji proizilazi iz prisustva ovih sekularista na naučnim institutima i univerzitetima.

3. Komadanje vjere i pretjeran govor i pisanje o nekim sporednim pitanjima kako bi se ljudi pozabavili njima, te vođenje imaginarne borbe sa ulemom, daijama i studentima oko tih pitanja kako bi ih okupirali i udaljili od njihove uloge u upućivanju ljudi i od bavljenja stvarima koje su mnogo važnije od njih.

4. Predstavljanje uleme, daija i studenata u sredstvima informisanja kao moralno poremećenih ljudi koji žele dunjaluk, imetak, položaj i žene, kako ljudi ne bi slušali njihov govor, i izgubili

povjerenje u njih. Na taj način sekularistima ostaje prazan prostor za širenje njihove dave (poziva).

5. Priča o velikom broju mesela - pitanja oko kojih se učenjaci razilaze i njeno preuveličavanje kako bi ljudi pomisli da je čitava vjera razilaženje i da nema te mesele u vjeri oko koje se ulema slaže. Na taj način ljudi misle da u vjeri nema ničega kategoričkog, jer u suprotnom ne bi došlo do razilaženja. Sekularisti se puno koncentrišu na pomenuto pitanje i preuveličavaju ga ne bi li na taj način ostavili traga kod muslimana i udaljili ih od njihove vjere.

6. Osnivanje stranih škola, univerziteta i kulturnih centara koji u suštini podliježu nadzoru sekularističkih država koje su i osnovale te organizacije u muslimanskim zemljama. Pomenute organizacije rade u velikoj mjeri na slabljenju veze muslimana sa njihovom vjerom na najmanji mogući nivo, a istovremeno uveliko šire sekularističke ideje a posebno u sociološkim, filozofskim i psihohoškim studijama.

7. Oslanjanje na određena šerijatska pravila koja su precizirana šerijatskim normama i njihovo spuštanje na mjesto koje im ne pripada bez vođenja računa o tim normama. Na taj način pokušavaju da proture sve ili većinu sekularističkih ideja.

Tako na primjer uzimaju pravilo o općim koristima bez njegova ispravna shvatanja. Pomenuto pravilo spuštaju na mjesto koje mu ne pripada i kao dokaz koriste u odbijanju svega što ne vole od propisa islama. Takođe, koriste ga i u pritvrđivanju svih stvari koje su im drage a koje jačaju sekularizam i ukorjenjavaju njegove stubove u muslimanskim gradovima.

Isti je slučaj i sa pravilima: - "*Činjenje manje štete i podnošenje manje štete (mefsede)*"; - "*Nužda dozvoljava ono što je zabranjeno*"; - "*Otklanjanje štete (mefsede) ima prednost nad pribavljanjem koristi (maslehe)*"; - "*Islam odgovara za sva vremena*";

"*Fetva se razlikuje shodno stanju*". Pomenuta i njima slična pravila sekularisti koriste da bi islam utopili u druge millete i "istopili" ga u dušama muslimana.

Pomenuta pravila takođe koriste kao osnovu za prenošenje svih ekonomskih i političkih sistema koji dominiraju u nevjerničkim zemljama u muslimanske zemlje, a većina ljudi ne uočava suštinu ovih stvari. Ja mislim da je ovaj metod najopasniji i najštetniji zbog sumnje i obmane koju sa sobom nosi.

Ljudi se obmanjuju na taj način što se pomenute stvari predstavljaju kao stvari koje počivaju na šerijatskim pravilima koja su prihvaćena. Stoga razotkrivanje zablude i obmane ove sekularističke metode zahtjeva posebno djelo koje bi u detalje pojasnilo obmanu i odstranilo nejasnoću. Ovdje želim da naglasim da njihovo oslanjanje na ova ili druga šerijatska pravila ne znači da oni vjeruju u njih ili u potpunost i sveobuhvatnost ove vjere iz koje izviru ova pravila, već njih koriste samo kao sredstvo putem kojeg ostvaruju svoje zabludjele ideje.

OBAVEZA MUSLIMANA

U okrilju ovih teških uslova u kojima muslimani žive, imaju ogromnu obavezu, a to je rad na promjeni gorke stvarnosti koja je gotovo čitav ummet udaljila od islama. Od svih muslimana se danas traži da ulože maksimum truda, vremena, imetka, života i djece kako bi ostvarili željenu promjenu. Ako su ulema, daije-misionari i studenti ti koji posjeduju moć i snagu onda je na njima dodatna obaveza jer oni su u suštini vođe a ljudi su njihovi sljedbenici.

Muslimani neće biti u stanju da izađu iz ove gorke stvarnosti osim znanjem i djelom. Znanje kojeg ne prati djelo neće promjeniti činjenično stanje, a djelo bez znanja i besireta (uvida) pravi više nereda-fesada nego li reda. Kada kažem znanje, ne ciljam na znanje o određenim sporednim fikhskim pitanjima niti o određenim edebima i lijepim adetima - o čemu pojedinci vode posebnu brigu i daju veću prednost od prednosti koja im u islamu pripada - već ciljam na znanje koje rezultira ispravnim imanom u srcu, znanje koje čini čovjeka da daje prednost ljubavi prema Allahu, ﷻ, Njegovom Poslaniku, ﷺ, i vjeri nad svim ostalim. Znanje koje podstiče na rad za Allahovu vjeru i njeno uspostavljanje na Zemlji pa makar to zahtjevalo ulaganje duše i svega dragocjenog. A to se neće ostvariti osim ispravnim znanjem o suštini dini islama i potpunim ubjeđenjem - jekinom koji obuhvata suštinu tevhida - islamskog vjerovanja koji je osnova temelja u islamu. Takođe moraju se uvidjeti opasnosti koje prijete islamskom ummetu, neprijatelj koji mu priprema zasjede i protura razarajuće, neispravne dave, kao i ono što slijedi nakon pomenutih stvari, a to je ostvarivanje odricanja od neprijatelja vjere i uspostavljanje prijateljstva sa iskrenim vjernicima.

Ako je na muslimanima obaveza da traže znanje i ulože napor u njegovom sticanju i pitaju učene kako bi čovjek potpuno i ispravno shvatio svoju vjeru, onda je na vlasnicima pera obaveza da rade na širenju islamske literature koja veže muslimane za islam, i da svakom šerijatskom propisu daju njegovo pravo, stepen i važnost u islamu,

time što neće preuveličati njegovu važnost niti umanjiti njegov stepen, niti će jednoj stvari dati prednost na račun druge.

Ovom prilikom pozivam pisce i izdavačke kuće da se do sljedno drže pomenutih stvari a posebno u ovim teškim i kritičnim trenutcima kroz koje prolazi islamski ummet. Stoga ne trebaju, niti to njima doliči, da udovoljavaju željama običnog svijeta time što će se skoncentrisati na određeno polje vjere a zanemariti druga koja su na vagi islama vrijednija i bitnija.

Mi ovim ne želimo da upadnemo u ono u šta su upali drugi kada su pozivali na zanemarivanje određenih stvari koje su manje vrijedne u islamu u odnosu na druge, već pozivamo na balans time što će knjige obuhvatiti različite oblasti zajedno sa njihovim stepenom i važnosti u islamu. Ne možemo prihvatiti da islamska biblioteka bude prepuna raznim knjigama o džinima, sihru, čarolijama, bogobojaznosti, zuhdu, zikrovima, dobrim djelima, sporednim fikhskim pitanjima i tome slično, dok s druge strane gotovo da nećeš naći osrednju knjigu za opću upotrebu iz oblasti koje su od jako velike važnosti, poput:

- Propisa političkog fikha ili kako su to ranije nazivali "El-Ahkamu es-Sultanijje".

- Rasprava o različitim nevjerničkim pokretima i strankama a koji su se počeli širiti islamskim svijetom poput: sekularizma, demokratije, nacionalizma, socijalizma, i njima sličnih.

- Knjiga koje govore o džihadu, a kada kažem džihad ne ciljam na njegovu obavezu i trajnost do Sudnjega dana, već pored toga ciljam na džihad protiv današnjih murteda (otpadnika) od vladara i pretpostavljenih koji zagovaraju socijalizam, sekularizam, nacionalizam, demokratiju i druge pravce, i pozivaju njima obvezivajući ljude na njih.

- Studija koje govore o načinu povratka izgubljenog hilafeta, i još drugih tema koje su jako bitne u životu muslimana.

Kada čovjek pogleda šta je napisano o ovim stvarima s jedne i drugim temama s druge strane ostaje zapanjen ogromnom razlikom. A ako pak pogleda u broj prodatih primjeraka s jedne i druge strane biće još više iznenađen. Mi smo napomenuli a ovdje ponovo napominjemo da niko nema pravo ni da pomisli da mi omalovažavamo nešto od propisa islama pa makar se radilo i o sitnim stvarima poput stvari koje se vežu za edeb obavljanja nužde i tome slično. Ono čemu mi pozivamo jeste da se svakoj tematici da mjesto koje joj pripada u islamu. Pomenuta stvar koju smo naglasili predstavlja put uleme koji je rezultat ispravnog shvatanja šerijatskih tekstova.

Možda će pisci i vlasnici izdavačkih kuća reći: Ljudi ne čitaju pomenutu tematiku, kažemo: Kako to nosioc poslanice koju želi proširiti može udovoljavati željama i prohtjevima ljudi? Ako bi i rekli da je tačno da ljudi ne čitaju pomenutu tematiku, pa vi imate ogromnog udjela u tome jer ste udovoljavali ljudima i niste im ukazali na važnost održavanja balansa bez pretjerivanja u jednoj tematici a zanemarivanju druge. Takav postupak će ljude dovesti do ograničavanja islama i sužavanja njegova kruga na određeni ibadet, edeb ili adet. Šta više, islam se zaista kod velikog broja ljudi ograničava na obavljanje namaza i post ramazana. Kod nekih se ograničava na skupini zikrova; kod nekih na lijep ahlak; kod nekih na određeni izgled i odjeću; a kod nekih na određene fikhske ogranke ili znanje o određenim tematikama terminologija hadisa i tome slično.

Pa kada se ljudima obraćaš i govoriš o općenitosti i sveobuhvatnosti islama, o nekim važnim i neodložnim pitanjima koja proističu iz tevhida i vjerovanja u Sudnji dan, poput govora o suđenju po onome što je Allah objavio (zakonima šerijata); - obavezi pridržavanja Njegova šerijata i rada na uspostavljanju islamske države i obnovi hilafeta; neispravnosti nevjerničkih pravaca poput sekularizma, demokratije i drugih; - kada im o svemu tome govoriš ljudi misle kao da govoriš o nekoj drugoj vjeri mimo islama i kažu: To je bavljenje politikom a vjeru nije dozvoljeno miješati sa politikom.

Kada bi se takvim ljudima na džumanskim hutbama, dersovima, halkama u džamijama i laganim brošurama koje ljudi mogu lahko pročitati i shvatiti, ukazalo na važnost govora, o ovim pitanjima ne bi od njih čuli pomenute riječi zablude i stranputice. Na nama, piscima i izdavačkim kućama, je obaveza da ne saučestvujemo u krivotvorenju vjere i njenom komadanju time što ćemo vjeru izlagati krnjavo i ograničavanjem na određenu oblast kako bi zadovoljili čitaoce. Time mi ostvarujemo veliki cilj sekularizma, a to je sužavanje kruga vjere i njeno izolovanje od (ovosvjetskog) života. Možda će pisci i vlasnici izdavačkih kuća reći: Mi ne pišemo o pomenutim temama jer se radi o krupnim meselama gdje eventualna greška nije lahka stvar. Te mesele zahtjevaju veliko znanje koje mi ne posjedujemo. Ja se ovdje slažem sa njima da veliki broj onih koji danas pišu ne mogu pisati o pomenutim stvarima, ili zbog toga što ne shvataju ove stvari, ili zbog toga što je njihovo shvatanje ograničeno i nedovoljno. Ako je stanje takvo - a jeste - onda gdje je uloga velikih učenjaka i plemenitih šejhova? Ako ovo nije njihova uloga i zadaća onda kakvu ulogu imaju oni u radu na promjeni ove gorke stvarnosti?! U okrilju govora o znanju i njegovom širenju, na učiteljima, nastavnicima i profesorima, od najnižeg stepena obrazovanja pa do najvišeg, pada obaveza koja se ogleda u sljedećim stvarima:

1. Rad na islamiziranju školskih programa tako da svi programi idu u korist i uslugu islama. Naučna strana ne smije biti prevashodni cilj pri izučavanju određene nauke. Naša vjera dini islam jeste vjera od Allaha kojoj ne može prići zabluda sprjeda ni straga, a naučna otkrića predstavljaju Allahovo stvaranje te na taj način nema kontradiktornosti između vjere i znanja.

Zato se veliki broj naučnih činjenica može iskoristiti na polju imana, veliki broj naučnih zakona može poslužiti za odgovor i opovrgavanje bezbožničkih teza. To se može učiniti sa stanovišta praktičnog znanja u kojeg bezbožnici jedino i vjeruju. Pomenuta stvar je pritvrđena obaveza onima koji postavljaju ove programe i predviđaju njihovo izučavanje.

2. Čišćenje naučnih predmeta od kufrijata - djela nevjerstva i zabluda koji su u njih ubačeni. Dešava se da predmete i programe postavljaju ljudi koji su po pitanju vjere stranci, tako da je profesoru muslimanu obaveza da studentima otkrije zabludu koja se u njima nalazi, upozori ih i pojasni istinu. Profesor se ne treba zadovoljiti činjenicom da je on samo profesor određenog predmeta već nauku treba povezati sa islamom i očistiti od neispravnih stvari tako da pored činjenice da je profesor i intelektualac biva i daija, vaiz i upućivač.

3. Da profesor iskoristi priliku kad god mu se ona ukaže i pojasni neki islamski pojam, da kod studenata učvrsti ubjeđenje, da im pojasni neko od muslimanskih pitanja ili pouči nekom od islamskih edeba i tome slično.

Pomenute stvari će nužno rezultirati ostvarenjem željenih ciljeva i studentima povećati njihov naučni i šerijatski nivo te će na taj način biti dostojni ove plemenite zadaće čijim nošenjem ih je Uzvišeni počastio.

Završetak

Na kraju ove studije ostaje rad po stečenom znanju. Kada kažem rad ne ciljam na rad čije će se dobro i korist vratiti samo osobi koja radi, i to je željena stvar, ali gdje je rad čije će se dobro i korist vratiti islamskom ummetu, a i samoj osobi koja radi?

Na nama je obaveza da vjerujemo u istinu, da je sprovodimo nad nama i onima o kojima se staramo. Zatim, nemojmo se zadovoljiti time sve dok i druge ljude ne pozovemo i pojasnimo im suštinu ove vjere, nasrtanje naših neprijatelja na nas iznutra i spolja, i obim tragedije u kojoj živi islamski ummet. Od naše uloge nas ne smije odvratiti poteškoća, nevolje i odbojnost ljudi, niti pritisak i borba od strane vladara pristalica sekularizma i njegovih zastupnika.

Dakle mora se raditi po propisima ove vjere i za ovu vjeru. Ljudi se moraju okupiti oko onoga što Allah i Njegov Poslanik, ﷺ, vole od ubjeđenja, riječi i djela. Na tom putu se moraju podnijeti

poteškoće. Mora se voditi džihad na Allahovom putu i obznaniti rat svakome ko se bori protiv Allaha i Njegova Poslanika, ﷺ, sve dok smutnje (fitne) ne nestane, i dok vjera ne bude Allahova.

Ne smatram da sam ovim progovorio o vadžibu muslimana kako to dolikuje, ali dovoljno je da ova studija bude opomena svima nama. Allaha molim da se njome okoristimo. Amin.

Hvala Allahu na početku i kraju.

SUŠTINA DEMOKRATIJE

MUHAMMED ŠAKIR EŠ-ŠERIF

Prevod: Idriz Bilibani

بسم الله الرحمن الرحيم

Hvala Allahu neka je salavat i selam na Njegova Poslanika, ﷺ. A potom:

Allah, ﷻ, je poslao svoga Poslanika Muhammeda, ﷺ, sa uputom i vjerom istinitom da bi ljude izveo iz tmina na svjetlo uz dozvolu Gospodara njihova. Tako im je Poslanik, ﷺ, naredio tevhid a zabranio širk, uputio ih svakom dobru koje ih približava Allahovom zadovoljstvu i upozorio na svaki šer - zlo koji za sobom privlači Allahovu srdžbu na njih. Najbolji i najčasniji ljudi su ga slijedili u tome pa ih je Allah pomogao protiv njihovih neprijatelja i učinio namjesnicima na Zemlji. Uspostavili su islamsku državu i hilafet kao sistem vlasti u islamu.

Muslimani su u okrilju ovog sistema živjeli u svakom hajru. Osvojili su istočne i zapadne dijelove zemlje i uzdigli riječi tevhida "la ilahe illallah Muhammedun resulullah", koje su zalepršale na zastavama islama.

Ovakvo stanje je potrajalo izvjesno vrijeme a potom se slabost počela uvlačiti u tijelo islamskog ummeta. Ljudi se povedoše za dunjalukom i njegovim ukrasima. Hlepili su za dunjalukom i njime bili zadovoljni tako da se sistem vlasti hilafeta polahko počeo mijenjati, sve dok situacija nije došla do te mjere da su nevjernici zavladali velikim brojem muslimanskih zemalja i svom snagom počeli raditi na presijecanju svake spone koja muslimane veže za njihov din. Širili su zabludjela mišljenja i pravce na polju vjerovanja (akide), odgoja, politike, društva i svim drugim poljima. Pozivali su u razgolićenost i miješanje muškaraca i žena, širili razvrat i radili na njenom proširivanju među ljudima. Ono što je žalosno u svemu tome jeste činjenica da su se određene skupine ljudi tokom vremena počele odazivati njima i slijediti ih tako da je islam postao čudan i stran (garib) među ljudima koji se njemu pripisuju.

Međutim, hvala Allahu, ﷻ, u zadnje vrijeme veliki broj muslimana se počeo buditi iz ovog dubokog sna. Islamska sahva – buđenje, se počela širiti u velikom broju zemalja i obuhvatati veliki broj bitnih pitanja. Sahvi se odazvao veliki broj ljudi različitih slojeva a u isto vrijeme sahvu je propratilo i naučna mubarek renesansa u velikom broju šerijatskih znanosti, i iz dana u dan povećavala sve dok skoro nije dosegla sam vrh potpunosti. Međutim, kada su u pitanju druga polja, a posebno političko i ekonomsko, renesansa se još uvijek ostala u početnom periodu. Ako bi čak i rekli da nije ostala u početnom periodu u pogledu posebnih studija iz ovih oblasti i njihove preciznosti, onda u pogledu proširenosti tih studija među raznim slojevima ummeta. Ova manjkavost i nedostatak nam svima nama: ulemi, daijama, studentima i onima koji žele dati doprinos i okoristiti se, nameće obavezu udvostručavanja napora kako bi se taj bitan nedostatak dopunio jer on predstavlja najvažnije ideološko pitanje putem kojeg nevjernici dosežu do razuma muslimana. Istovremeno nevjernici čine sve sebebe koji održavaju tu manjkavost i nedostatak bez obzira na imetak i trud kojeg na tom putu troše. Ako danas postoje posebne studije iz oblasti političkog islamskog i eknomskog fikha onda je ono što nas itekako interesuje povećanje kvantiteta onih koji će se okoristiti tim studijama na taj način što će dotične studije biti dostavljene muslimanima u jasnoj i olakšanoj formi daleko od kompliciranosti termina i ogranaka, tako da ih svi muslimani, bez obzira na njihov nivo i stepen obrazovanja, mogu razumijeti i njima okoristiti. Na taj način put će im postati jasan i svaki musliman će znati gdje će staviti svoje noge.

Među muslimanima, kako smo to ranije spomenuli, su se na polju akaida proširili raznorazni zabludjeli pravci i ideje. Jedan ot tih pravaca jeste i demokratija[7] koja se zbog neznanja o suštini dini islama počela uvlačiti u muslimanskim zemljama. Termin demokratija i ono što sa sobom nosi od značenja je među

[7] Ponekad se naziva zapadnom demokratijom a ponekad liberalnom tj. slobodnom demokratijom.

muslimanima našao pomagače koji njime govore, njemu pozivaju, njega brane i na njegovom putu se bore.

Pa šta je ta demokratija i kakav je stav islama prema demokratiji?!

Ova studija obuhvata tri poglavlja:

1. Prvo poglavlje koje govori o definiciji demokratije i metodama njenog ostvarivanja u praksi.

2. Drugo poglavlje koje govori o osnovnim karakteristikama demokratskog sistema.

3. I treće poglavlje: Stanke sa demokratskim sistemom. Studiju sam nazvao "Suština demokratije".

Molim Allaha, ﷻ, da se ja i muslimani okoristimo ovakvim djelima i da ih učini iskrenim. A Allah je darežljiv i plemenit.

Muhammed Šakir eš-Šerif

DEFINICIJA DEMOKRATIJE I METODE NJENOG OSTVARIVANJA U PRAKSI

Šta je demokratija? Mi smo se navikli, a ovaj običaj je ispravan I treba voditi računa o njemu, da se kod riječi koje nemaju arapsku osnovu, a čije značenje želimo spoznati, vratimo pri njenom shvatanju i suštini njenog pojma, na osnovu ove riječi i mjesto odakle je ona potekla. Na taj način prevodioci i oni koji slijede šehevate (strasti) i šubuhate (sumnjive stvari) ne mogu obmanuti i izvitoperiti značenje ovih stranih termina i ljudima ih predstaviti u lažnoj odjeći, ismijavajući se na taj način nestručnim ljudima slabog znanja kako bi ove termine i značenja proturili u muslimanskim društvima.

Da pogledamo šta nam literatura govori o osnovi ove riječi i suštini njenog značenja. Ogroman broj riječnika i pisaca spominje značenje ove riječi tako da nemamo potrebe ukazivati na literaturu kojoj se svako može vratiti i provjeriti njeno značenje. Demokratija je u osnovi grčka riječ koja se sastoji od dvije međusobno povezane riječi:

- **Prva riječ:** ***demos*** - što znači narod

- **I druga riječ:** ***kratos*** - što znači sud ili vlast.[8]

Na osnovu pomenutog vidi se da ova riječ koja se sastoji od dvije riječi znači sud naroda ili vlast naroda.

Stoga: demokratija je sistem vlasti u kojem sud, ili vlast, ili punomoć izdavanja zakona i njihova propisivanja pripada narodu ili većini ljudi.

[8] Pogledaj djelo „Stav islama prema demokratiji". Pisac ove knjige je spomenuo veliki broj literature koja govori o pojmu demokratije.

Ako sud naroda, narodu predstavlja najveće obilježje demokratije kojeg neprestano ponavljaju demokrate onda nam pradavna historija ukazuje da pomenuto obilježje demokratije nikada nije bilo ostvareno kroz historiju demokratije. Demokratski sistem suda je uvijek bio sud određenog sloja ljudi koji su drugim slojevima društva nametali svoju volju i želju.

Još davno kod Grka sloj koji se sastojao od predvodnika i plemenetih ljudi je predstavljao vladajući sloj koji je jedini posjedovao odluku. Što se tiče ostalih slojeva građana koji su predstavljali većinu - oni nisu posjedovali nikakvu odluku. U savremenom dobu sloj bogataša kapitalista predstavlja vladajući zakonodavni sloj koji jedino posjeduje odluku. Pomenuti sloj posjeduje stranke i medije koji itekako utiču na formiranje i oblikovanje javnog mijenja što na koncu jamči kapitalistima da će jedino njihova volja biti uvažena. (Hurrijjetur-re'ji, 89 str.)

Na osnovu gore pomenutog postaje jasno da je demokratija uvijek predstavljala sud manjine, bez obzira radilo se o određenoj skupini ili sloju, a ne sud naroda ili većine na što ukazuje značenje ove riječi i kako to misli veliki broj ljudi.

Metode ostvarivanja demokratije u praksi

Demokratija, kako smo to spomenuli jeste "sud naroda narodu". Ona ima nekoliko oblika ili metoda putem kojih se sprovodi sud naroda narodu u praksi. Evo tih oblika:

1. Direktna demokratija - Ovo je najstariji oblik demokratije u kojem se čitav narod bavi sudom bez ikakva posredništva i na svim poljima zakonodavstva, sudstva i izvršne vlasti. Ovakav način sprovođenja demokratije je jako težak jer je nemoguće da se čitav narod bavi vlašću na svim poljima i u svakom pitanju koje je ljudima potrebno. Ona bi se jedino mogla sprovoditi ako bi broj ljudi u određenom narodu bio jako ograničen. Stoga ovaj oblik

sprovođenja demokratije u savremenom svijetu danas nema nikakve vrijednosti.

2. Parlamentarna demokratija - Ovaj oblik demokratije je oprečan prvom jer se u njemu narod bavi sudom ili vlašću putem posrednika kojem narod prepušta bavljenje vlašću u svim poljima u zamjenu za narod. Narod se u ovom obliku demokratije ne bavi vlašću osim jednom kada odabire svoje predstavnike koji će se umjesto njega baviti vlašću nakon što ih narod izabere. Ovaj posrednik u ovom slučaju je parlamentarna korporacija ili kako se danas naziva parlament.

3. Indirektna demokratija - Ovaj oblik demokratije predstavlja spoj dvaju pomenutih oblika. U njemu postoji parlamentarna korporacija, kao i kod parlamentarne demokratije, s tim što narod zadržava određenu vlast kojom se može baviti bez posrednika kao što je to slučaj kod direktne demokratije.

Ovo su tri glavna oblika demokratije, s tim što je demokratija u svakoj demokratskoj zemlji poprimila lokalni karakter na osnovu kojeg se praktičan oblik sprovođenja demokratije ra zlikuje od države do države. Šta više možda se razlike i u jednoj državi od generacije do generacije. Ovakva stvar nije čudna a njen slučaj je kao i slučaj ostalih pogleda i razmišljanja ljudi.

Ono što također treba spomenuti jeste činjenica da same demokrate imaju veliki broj kritika na račun postojećih oblika demokratije. Međutim, pored prihvatljivosti ovih kritika koje otkrivaju veliki broj mahana demokratije, ipak oni se ne usmjeravaju na osnovu demokratije, već predstavljaju kritike onih ljudi koji vjeruju u ispravnost osnove demokratije i pokušavaju da ogranak ili praksa bude u skladu sa tom osnovom.

Mi, u ovom kratkom izlaganju, nećemo spominjati ove kritike. Ono što nas interesuje jeste demokratija, sa njenim temeljima i osnovama, da je izmjerimo šerijatskom vagom a zatim donesemo sud o njoj.

OSNOVNE KARAKTERISTIKE DEMOKRATSKOG SISTEMA

Demokratski sistem posjeduje skupinu osnovnih karakteristika bez kojih ne može opstati. Najjasnije i najočitije karakteristike ovog sistema su dvije stvari:

1. Vlast (arapski sijade) naroda ili ummeta.

2. Priznavanje prava pojedinaca i njihove slobode kao i njeno garantovanje.

1. Vlast naroda ili ummeta - Šta se u političkim sistemima cilja pod pojmom vlast? To je vrhovna vlast koja posjeduje pravo zakonodavstva koja pored ili iznad nje ne poznaje bilo koju drugu vlast. To je vrhovnodavna vlast koja sebe nameće svima shodno onome što posjeduje od vrhovnodavnih naredbi i zabrana. (El-Hakimu ve usulul hukmi, 69 str.)

KOME PRIPADA VRHOVNODAVNA VLAST U DEMOKRATIJI?

Ovdje se postavlja pitanje: Ko je vlasnik ove vrhovnodavne vlasti u demokratiji koja naređuje, zabranjuje, donosi zakone i uzdiže se nad svim drugim vlastima?!

Demokratski sistemi su na ovo pitanje odgovorili sa potpunom jasnoćom i preciznošću, pa kažu: "*Vlasnik vrhovnodavne vlasti jeste narod*", ili na drugi način: "*Narod predstavlja izvor svih vlasti*". A pod vlastima se cilja na:

- zakonodavnu vlast čiji je zadatak propisivanje zakona, njihovo mijenjanje ili anuliranje kao i nadziranje njihova sprovođenja;

- izvršna vlast čiji je zadatak sprovođenje zakona ili narodne volje;

- sudska vlast čiji je zadatak sud u svim stvarima koje se njoj predoče shodno propisima i zakonima koje izdaje zakonodavna vlast.

Dakle narod je izvor svih ovih vlasti, što znači da sud (propis, zakon) u svom sveobuhvatnom značenju od zakonodavstva, sudstva i sprovođenja pripada narodu. To nas vodi zaključku da riječ vlast pripada narodu (es-sijadetu liš-š'ab) znači sud naroda ili da sud pripada narodu. Prethodno smo spomenuli da pomenuta stvar u stvari predstavlja definiciju demokratije, šta to treba da znači? To znači da je princip "*vlast naroda*" osnovni stub na kojem počiva demokratija i njena kičma.

Jer kada neku stvar definišeš njenim dijelom ili nekim ruknom (stubom) onda to ukazuje na važnost tog dijela ili stuba. To znači da nema demokratije bez vlasti naroda. Pored toga što postoji razlika između riječi "*vlast pripada narodu*" bez spominjanja te razlike kao i posljedica koje iz njega proizilaze, oba govora se poklapaju u samoj osnovi a to je davanje potpune vlasti ljudima koji su stvoreni.

KOJE JE PRAVO IME DEMOKRATSKOG SISTEMA SUDA?

Na osnovu ovoga što smo do sad spomenuli odgovor na ovo pitanje je jasan i lak svakoj osobi koja razumje suštinu dini islama koji počiva na čistom tevhidu. Tada parole i lažni sjaj neće biti u stanju da prekriju ovu stvar, tj. ime ovakvog vrsta suda koji je jasan poput sunca u danu u kojem nema oblaka.

Bez obzira da li sud u demokrastkom sistemu bude pripadao narodu ili većini - kako tvrde, skupini ili određenom sloju kako inače stoji u praksi, i bez obzira koji oblik demokratije se upražnjava: direktni, indirektni ili parlamentarni, sva ova stanja i oblici u islamu imaju jedno ime jasno i precizno: tagutski sud (Tagutski sud je džahilijjetski sud, a to je svaki sud koji je oprečan Allahovom, ﷻ, sudu i sudu Njegova Poslanika, ﷺ. A tagut je šejtan. Kaže Ibn Kesir, nakon što je prenio pomenuto značenje od Omera, radijellahu anhu: "Riječi Omera, رضي الله عنه, da je tagut šejtan su vrlo jake jer obuhvataju svaki šer na kojem su bili ljudi u džahilijjetu poput obožavanja kipova i idola, parničenje njima i traženje pomoći od njih." - Tefsir Ibn Kesira1/319.

Ibnul Kajjim kaže: "*Tagut je sve ono čime rob pređe svoju granicu u obožavanju, slijeđenju ili pokoravanju. Tagut svakog naroda jeste onaj pred kojim se oni parniče mimo Allaha i njegova Poslanika, ili ga obožavaju mimo Allaha, ili ga slijede bez besireta (dokaza) od Allaha, ili mu se pokoravaju u onome što ne znaju da je pokornost Allahu.*" - I'lamul muvekki'in 1/52)

Šerijastki tekstovi iz Kitaba i sunneta nam ukazuju da postoje dvije vrste sistema suda:

1. **Sistem islamskog suda (zakona); i**
2. **Sistem tagutskog suda (zakona).**

U islamskom sistemu suda gornja riječ pripada Allahu Uzvišenom Koji daje život i smrt. Zakonodavstvo, tahlil (oha-

laljivanje), tahrim (oharamljivanje), naredba i zabrana, takođe pripadaju Allahu kome pripada vlast nebesa i Zemlje, a ne stvorenju. Stvorenja - bez obzira radilo se o pojedincu, džematu, ummetu ili narodu - nemaju nikakvog udjela u tome. Na njima je samo da se pokoravaju i slijede Allahov, ﷻ, zakon.

Ove stvari su jasne poput sunca svakom muslimanu koji svjedoči da nema drugog boga sem Allaha i da je Muhammed, ﷺ, Njegov Poslanik. Ovo takođe ukazuje da vlast (sijade) u kontekstu kojeg smo gore spomenuli pripada Uzvišenom Allahu. Veliki je broj šerijatskih dokaza koji ukazuju na ovu stvar. Pogledaj samo riječi Uzvišenog:

إِنِ ٱلْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ

"Sud pripada samo Allahu". Jusuf 40.

Ovo je metod ograničavanja (uslubul kasri) kojim se sud ograničava samo na Allaha, ﷻ. To znači: Nema suda osim Allahova. Ovo značenje Uzvišeni spominje na nekoliko mjesta u Kur'anu. Spominje ga u suri Jusuf na jeziku Jusufa, alejhis-selam, kada je pozivao zatvorenike koji su bili sa njim. Spominje ga takođe u suri Jusuf na drugom mjestu ali na jeziku Jakuba, alejhis-selam, kada je savjetovao svoje sinove nakon što je izgubio Jusufa. I spominje ga takođe u suri En'am naređujući Poslaniku, ﷺ, da ga prenese mušricima u raspravi sa njima.

Ovakav metod dolazi takođe i u riječima Allaha: "Njemu pripada sud." (وَلَهُ الْحُكْمُ) koje se spominju na nekoliko mjesta u Kur'anu. U suri Kasas ovaj ajet se spominje na dva mjesta, u suri En'am jednom, a znači takođe da sud pripada samo Allahu.

Kaže Uzvišeni pojašnjavajući da naredba, zabrana i zakonodavstvo, kao i stvaranje pripadaju samo Njemu:

أَلَا لَهُ ٱلْخَلْقُ وَٱلْأَمْرُ

Samo On stvara i upravlja! Earaf, 54

Ibn Kesir u Tefsiru kaže: *"Njemu pripada vlast i upravljanje."*

Zatim kaže Allah pojašnjavajući obavezu suđenja po Njegovom šerijatu:

وَأَنِ ٱحْكُم بَيْنَهُم بِمَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ

I sudi im prema onome što Allah objavljuje. Maide 49.

Ibn Kesir kaže: "Sudi, Muhammede, svim ljudima prema onome što ti Allah objavljuje u ovoj Uzvišenoj Knjizi." - I kaže Uzvišeni, pojašnjavajući obavezu vraćanja spora i razilaženja Njegovom sudu:

وَمَا ٱخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِن شَيْءٍ فَحُكْمُهُۥٓ إِلَى ٱللَّهِ

Ma u čemu se razilazili, treba da presudu da Allah. Šura 10.

Ajet takođe ukazuje na uzvišenost i prevlast Njegova suda nad ostalim sudovima. - Zatim kaže Uzvišeni pojašnjavajući da niko nema pravo da saučestvuje u Njegovom sudu:

وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِۦٓ أَحَدًا

On ne uzima nikoga u vlasti Svojoj kao ortaka . Kehf, 26.

- I kaže Uzvišeni pojašnjavajući da sud pripada samo Njemu i da niko nema pravo da prigovori Njegovom sudu.

وَٱللَّهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقِّبَ لِحُكْمِهِۦ

A Allah sudi! niko ne može presudu Njegovu pobiti. Rad, 41.

Svi ovi dokazi, i još puno drugih, ukazuju da zakonodavstvo, tahlil, naredba i zabrana pripadaju Allahu Jedinom. To je sistem islamskog suda kojeg Allah, ﷻ, voli, kojim je zadovoljan i čije sljedbenike pomaže, daje ponos i keramet na ovom svijetu, pored trajnih užitaka, spasa i uspjeha koje im je pripremio na ahiretu.

Što se pak tagutskog sistema suda tiče u njemu zabrane, naredbe i zakonodavstvo pripadaju nekom drugom mimo Allahu, ﷻ, Ili pak neke naredbe, zabrane i zakonodavstvo pripadaju Allahu, ﷻ, a neke pak drugima mimo Allaha, ﷻ, bez obzira da li taj drugi bio pojedinac, džemat, narod ili ummet. Otuda je jasno da demokratski sistem suda nije ništa drugo do oblik tagutskog sistema, a poznato je da iman roba i njegov islam nije ispravan sve dok ne zaniječe (učini kufru) taguta. Vjerovanje u Allaha, ﷻ, i vjerovanje u taguta ili prihvatanje tagutskog suda i zadovoljstvo njime su dvije oprečne stvari koje se nikada ne mogu spojiti. Kaže Uzvišeni pojašnjavajući obavezu nijekanja taguta uz obavezu vjerovanja u Allaha:

فَمَن يَكْفُرْ بِٱلطَّٰغُوتِ وَيُؤْمِنۢ بِٱللَّهِ فَقَدِ ٱسْتَمْسَكَ بِٱلْعُرْوَةِ
ٱلْوُثْقَىٰ لَا ٱنفِصَامَ لَهَا ۗ وَٱللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

Onaj ko ne vjeruje u taguta a vjeruje u Allaha drži se za najčvršću vezu, koja se neće prekinuti. Bekare 256.

I kaže Uzvišeni odgovarajući onima koji tvrde da vjeruju u Allaha, ﷻ, a istovremeno žele da im se pred tagutom sudi, pa kaže Uzvišeni pojašnjavajući njihovu lažnu tvrdnju.

أَلَمْ تَرَ إِلَى ٱلَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ ءَامَنُوا۟ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَآ
أُنزِلَ مِن قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَن يَتَحَاكَمُوٓا۟ إِلَى ٱلطَّٰغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوٓا۟ أَن
يَكْفُرُوا۟ بِهِۦ وَيُرِيدُ ٱلشَّيْطَٰنُ أَن يُضِلَّهُمْ ضَلَٰلًۢا بَعِيدًا

Zar ne vidiš one koji tvrde da vjeruju u ono što se objavljuje tebi i u ono što je objavljeno prije tebe pa ipak žele da im se pred tagutom sudi, a naređeno im je da ne vjeruju u njega. A šejtan želi da ih u veliku zabludu navede. Nisa, 60.

Otuda, postaje također jasno da je obaveza zanijekati (učiniti kufr u) demokratski sistem suda. Jasna je i laž onih koji tvrde da vjeruju u Allaha, ﷻ, i ono što je objavljeno Poslaniku, ﷺ, a istovremeno ispoljavaju svoje vjerovanje u demokratski sistem ili njegovo prihvatanje i zadovoljstvo njime.

Stoga pojam "musliman" i pojam "demokrata" se nikada ne mogu objediniti kod jedne osobe. Oni koji prihvataju ili smatraju mogućim spoj ova dva kontradiktorna pojma, su oni koji ne znaju suštinu islama koji počiva na čistom tevhidu i negiranju šerika (suparnika, ortaka), ili pak oni koji ne znaju suštinu demokratije sa onim što u sebi sadrži od velikog kufra i širka u Svemoćnog Allaha.

DEMOKRATSKI SISTEM SUDA JE OPREČAN ISLAMSKOM SISTEMU SUDA

Kod demokratskog suda, shodno definiciji demokrata, zapažamo dvije stvari:

1. Prva stvar: Udaljavanje Allahovog, ﷻ, prava na sud kome u osnovi pripada svaki sud i Njegovom naredbom dobija vlast svakoj osobi koja posjeduje nešto od vlasti. Zbog ove stvari demokratski sud se razilikuje od islamskog jer smo rekli da islamski sud opstoji na osnovi da sud - zakon pripada samo Allahu.

2. Druga stvar: Ne priznavanje šerijatskih propisa i obaveze njihova sprovođenja od strane demokratskog sistema. Ti propisi u islamu su sveobuhvatni propisi Allaha, ﷻ, Njegova Poslanika, ﷺ, te propisi koje mudžtehidi od muslimanskih pravnika vade iz šerijata shodno njihovom idžtihadu kojeg je Allah, ﷻ, dozvolio.

I u ovoj stvari demokratski sud odstupa od islamskog, jer nas islamski sud kako smo to pojasnili obavezuje da radimo po svakom šerijatskom propisu pritvrđenom kategoričkim (kat'ij) ili nekategoričkim (zannij) dokazu oko kojeg se slaže većina pravnika jednog vremena koji su dostojni idžtihada, i komparacije šerijatskih dokaza.[9]

Zatim se nakon toga skupini muslimana povjerava uspostavljanje administrativnog sistema kojeg oni smatraju najboljim i najkorisnijim po muslimane, pod uvjetom da se ništa od toga ne suprostavlja pritvrđenom šerijatskom propisu.

Dakle demokratski sistem suda, shodno njegovoj definiciji a i praksi, nalaže potpuno odvajanje vjere od suda i potpuno ga udaljava.

[9] Slaganje većine pravnika jednog vremena oko nekategoričkog dokaza nije uvjet rada po onome što zahtjeva taj dokaz od šerijatskog propisa.

Time demokratski sistem naliči sekularizmu. (Ke- vašifu zujuf, 694-695 str.)

OSNOVA NA KOJOJ POČIVA TEORIJA VLASTI (SIJADE)

Teorija vlasti, koja predstavlja srž i suštinu savremene demokratije, koja se završava na širku ne može počivati osim na bezbožničkoj, nevjerničkoj osnovi. Ova činjenica nam otkriva puno stvari. Vratimo se početku ove teorije koja je počela da se formira na kršćanskom zapadu koji je posjedovao iskrivljeno i izvitopereno vjerovanje i šerijat. Njihovi vladari su sudili, činili zulum i diktatorizam jer su oni ti koji posjeduju vlast koja im je povjerena od božanske strane. Vladarima je pomogla upravo ova teorija "*božanskog povjerenja*" koju su izmislili da bi opravdali svoju neograničenu vlast a koja kaže: Vladar crpi svoju vlast iz "*božanskog povjerenja*" njima bez obzira radilo se odirektnom ili indirektnom povjerenju. U okrilju pomenutog stanja ispunjenog zulmom vladara i njihova tagutizma, crkva koja je kod kršćana predstavljala vjeru sa fesadom, stranputicom, i zabludom u kojoj se nalazila, nije bila u stanju da iznađe ispravan izlaz ljudima niti da umanji zulum vladara, njihov tagutizam i žestinu njihove vlasti, jer je i sama predstavljala stub zulma i tagutizma. Ljudi koji nisu bili zadovoljni ovim stanjem su, daleko od vjere i onoga što je predstavljalo vjeru kod njih, počeli razmišljati o metodi na osnovu koje će vlast iščupati iz ruku vladara. Međutim njihova metoda se ogledala u zamjeni kufra kufrom pa su rekli: Vlast ne može biti pravo vladara već čitavog naroda. Na osnovu toga su i vladari, a i oni koji nisu bili zadovoljni njima zastupali teoriju vlasti. Što se tiče vladara oni su vlast pripojili sebi a osnova na kojoj su opet izgradili teoriju vlasti bila je prva teorija "*božanskog povjerenja*". A što se pak tiče onih koji nisu bili zadovoljni oni su vlast učinili pravom naroda a osnova na kojoj su izgradili svoj govor je:

Teorija društvenog ugovora - Šta znači teorija društvenog ugovora? Među onima koji zastupaju ovu teoriju poznata su tri imena: Tomas Hobbes, John Locke i Žan Žak Ruso. Bez ulaženja u detalje razilaženja pogleda ovih ljudi u određenim stranama ove teorije, kažemo da osnova ove teorije počiva na predstavi da su u

svom početku živjeli svojim prirodnim početničkim životom. Njihov život nije bio organizovan, nisu imali zakonodavstvo ni državu ili organizaciju koja bi uređivala njihove međusobne odnose i vodila računa o njihovim potrebama. U narednom periodu svoga života ljudi su imali potrebu za zakonodavstvom vladara kao i državom koja će organizovati njihove životne potrebštine. Iz tog razloga napravili su međusoban ugovor u kojem su odstupili od svih ili nekih svojih prava radi zajednice kako bi uspostavili vlast koja će im suditi, organizovati njihove međusobne potrebe i poslovanje i čuvati preostala prava i slobodu. Vlast shodno ovoj teoriji je opstala na volji naroda i stoga je narod taj koji posjeduje vlast. Ovo je srž teorije društvenog ugovora, pa šta to onda znači?

To znači da ova teorija počiva na nevjerničkoj i bezbožničkoj predstavi, jer ona :

- ili predstavlja ljude koji su se našli na ovom svijetu bez Stvoritelja, ne organizovani, bez šerijata koji bi im ukazivao na pravi put i zakona koji bi im sudio;

- ili pak priznaje postojanje Stvoritelja, ali taj Stvoritelj u ovoj teoriji nema nikakva udjela (u vlasti) mimo stvaranja.

A što se tiče slanja poslanika ljudima koji bi ih poučili, uputili, naređivali na dobro, odvraćali od zla, i organizovali njihov život i međusobne odnose to uopšte ne stoji u ovoj teoriji.

Jer da je tako nešto bilo prisutno ljudi ne bi imali potrebe za pomenutim ugovorom kojeg su sklopili. Opće je poznato da se teorija društvenog ugovora potpuno suprostavlja kur'anskom učenju. Kur'an nas obavještava da je Allah, ﷻ, stvorio Adema, kao prvog čovjeka, a potom spustio njega i njegovu ženu na zemlju. Nakon toga Allah, ﷻ, mu je objavio šerijat i naredio da on i njegova djeca rade po njemu. Zatim je Allah, ﷻ slao svoje poslanike i njima objavljivao knjige kao uputu ljudima i organizovanje njihovih međusobnih odnosa. Uzvišeni kaže:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا
الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ
فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ

Mi smo svakom narodu poslanika poslali: «Allahu ibadet činite, a taguta se klonite! Nahl, 36.

I kaže:

إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَإِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ

Mi smo te poslali s Istinom da radosne vijesti donosiš i da opominješ; a nije bilo naroda kome nije došao onaj koji ga je opominjao. Fatir, 24.

Ibn Kesir u Tefsiru kaže: "Tj. da obveseljavaš vjernike, a opominješ nevjernike. I nije bilo ni jednog naroda a da im Allah nije slao opominjače, i od njih otklonio isprike."

I kaže Uzvišeni:

Zar nije niko dolazio da vas opominje? "Jest, dolazio nam je onaj koji nas je opominjao odgovoriće, a mi smo poricali i govorili: Allah nije objavio ništa, vi ste u velikoj zabludi!" Mulk. I još puno drugih ajeta slična značenja, pa gdje je onda taj početnički život u kojem nije postojalo zakonodavstvo vladara, kako to tvrdi pomenuta teorija.

Nemamo potrebe da pojašnjavamo kako ova teorija počiva na nevjerničkoj predstavi jer dovoljna je činjenica da je Žan Žak Ruso - najpoznatiji čovjek kojem se pripisuje teorija društvenog ugovora, pa su čak njegovu teoriju uporedili sa "Indžilom sekularističke francuske revolucije" - bio jedan od predvodnika bezbožničkih mislilaca u svom vremenu.

Stoga, ako je osnova ove teorije - kako smo to pojasnili - kufr i bezbožništvo onda je sasvim očekivano i nimalo čudno da njeni rezultati dođu sa širkom Uzvišenom Allahu, ﷻ, jer stvorenju, bez obzira na njegovu stručnost ili brojnost, daje pravo u zakonodavstvu, tahlilu i tahrimu (dozvoljavanju i zabranjivanju).

Rezime: U okrilju ovih laičkih sistema vlast može pripadati vladaru ili narodu u smislu skupine ili određenog sloja, shodno vrsti sistema. Tj. u bilo kom stanju i obliku vlast ljudima i na taj način pomenuti sistemi se suprostavljaju Allahu, ﷻ, u njegovom sultanu (vlasti), a otuda i dolazi njihov kufr i propast jer Uzvišeni kaže:

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَالَهُمْ

Zato što ne vole ono što Allah objavljuje, i On će djela njihova poništiti. Muhammed, 9.

Što se pak tiče vlasti u okrilju islamskog sistema ona je isključivo Allahovo pravo i ukoliko izađe iz tog okrilja pod bilo kojim izgovorom postaje drugim sistemom pa makar nosila ime islama. (El- Hakimu ve usulul hukmi fin-nizami el-islami, 71)

Druga stvar: Utvrđivanje prava i sloboda i njihova garancija

Ovdje nas puno ne interesuje izlaganje o širenju pojma slobode u demokratskom sistemu, niti njegova podjela i redosljed shodno njegovoj važosti, već nas interesuju sljedeće stvari:

Prvo: Demokratski sistem priznaje, u najmanju ruku zakonski, veliki broj prava i sloboda, poput slobode mišljenja i vjerovanja, ličnog prava kao i prava na posjedovanje, život, posao, premeštanje i obrazovanje i još puno drugih prava i sloboda. Ovim stvarima demokratski sistem se razlikuje od diktatorskog koji ne priznaje ništa od pomenutih prava i sloboda. Utvrđivanjem ovih prava je zablistao lažni sjaj demokratije u očima velikog broja ljudi koji ne posjeduju ispravno shvatanje islamskog sistema iz dva osnovna razloga:

1. Prisustvo tagutskih, nasilničkih i diktatorskih sistema vlasti u velikom broju muslimanskih zemalja koji ne vode računa o nikakvim pravima niti pružaju sigurnost. Ne ustručavaju se od nasilja i žestoke kazne prema svemu što u njihovim očima izgleda kao oprečno mišljenje i prema svakoj osobi koja zatraži nešto od svojih prava koje mu garantuje islamski sistem.

2. Nedovoljno poznavanje posljedica koje se vežu za prava i slobode u demokratskom sistemu.

Situacija od nas ovdje zahtjeva da spomenemo neke od tih posljedica:

- Na polju vjerovanja, svaki pojedinac u demokratskom sistemu ima pravo da vjeruje u bilo koji millet - vjeru, ideju ili ubjeđenje. Zbog toga ne zaslužuje nikakv ukor. U demokratiji nema razlike između toga da čovjek vjeruje u vjeru čija je osnova božanska objava ili u akidu i ideje koja su tvorevina ljudskih misli i razilaženja. U okrilju ovog prava u demokratiji čovjeku se dozvoljava da promijeni svoju vjeru, akidu, millet i pravac kada god hoće i kako hoće. U tome nema nikakavih prepreka kod njih.

Šta više ima pravo da svaki dan mijenja svoje ubjeđenje. Ovo pravo kod njih je općenito pravo svakog čovjeka i ne podliježe uvjetima ili ograničenjima. Na ovom polju ne pitaj o riddetu i njenom haddu (kazni ubistvom) jer je riddet kod njih pravo kojeg je obaveza garantovati i slobodu vjerovanja pružiti svima!

Još uvijek se sjećam "prašine" koja se podigla u jednoj arapskoj zemlji koja je uzdigla zastavu demokratije, kada su neki ljudi iz parlamenta, u parlamentu izložili zahtjev za uspostavljanje kazne riddeta (otpadništva od islama). Podignuta je čitava medijska kampanja protiv takvog zahtjeva pored toga što su taj zahtjev podržali veliki oficijelni učenjaci te države.

Nema potrebe da ti, plemeniti čitaoče, nakon toga spominjem kako je zahtjev "ukopan" i proces završen, samo zbog toga što je šerijatski propis kojeg je propisao Mudri i Sveznajući, oprečan onome

što oni tvrde od slobode vjerovanja koju garantuje demokratski sistem. Jer demokratski sistem, kada muslimanu zakonski daje slobodu vjerovanja, on mu istovremeno daje pravo da se odmetne od svoje vjere, kao što drugima takođe daje pravo na kufr i bezbožništvo.

Ovdje valja napomenuti da, kada je u pitanju sloboda vjerovanja koju demokratski sistem daje muslimanu, on vraća na shvatanje pojma vjerovanja kod kršćana i zapada, a koji se ograničava na vjerovanje u Allahovo postojanje i tjelesne ibadete. A što se tiče drugih šerijatskih propisa koji uređuju međusobno poslovanje ljudi i njihove koristi (mesalih) oni ne potpadaju pod slobodu vjerovanja. Po pitanju tih propisa musliman se kod njih mora pokoriti laičkom zakonu koji predstavlja volju naroda, a islam je potpuna i savršena vjera čija se vlast, propis i zakon spušta na sve što se tiče muslimana, kako dunjaluka tako i ahireta. Sloboda muslimana u okrilju islama je jasna i očita. Na osnovu ovih stvari svakom biva jasna neispravnost tvrdnje da demokratski sistem ne predstavlja prepreku između muslimana i njegova potpuna pridržavanja propisa vjere.

- Ako ostavimo polje vjerovanja i pređemo na polje morala, vidjećemo da se u okrilju demokratskog sistema nalazi sav nemoral i izopačenost koja kod njih predstavlja prava i slobodu. Zinaluk je pravo, ili sloboda. Javno bavljenje nemoralnim stvarima na ulicama je takođe jedno od njihovih prava i sloboda koja se svakom pruža. Isti je slučaj i sa homoseksualizmom, u njemu kod njih nema ničeg lošeg. Šta više postao je zagarantovano pravo kojeg štiti snaga zakona. Možda neko, zbog ružnoće ovih stvari, pomisli da se radi o pretjerivanju, stoga ćemo spomenuti neke stvari kako bi se čitaoc uvjerio u istinitost ovih riječi.

«Sloboda čovjeka da uništi svoju slobodu je zakonom zagarantovana! Seksualni kontakt je posebno pitanje, i zakon nema prava da se u tome išta miješa osim u jednom slučaju, u slučaju silovanja jer on biva prisiljavanjem a ne dogovorom.

A što se tiče bilo koje druge veze koja je zasnovana na dobrovoljnoj bazi, zakon, društvo, niti bilo ko drugi nema pravo da se

miješa. Bez obzira radilo se o vezi između žene i muškarca, žene sa ženom, muškarca sa muškarcom, veze sa neudatom djevojkom ili udatom ženom, sve to se tiče osoba koje sklapaju te veze i nikoga drugog. Šume i javni parkovi su otvorene za svaki vid kontakata, a da i ne govorimo o klubovima i kućama koje su prepune nereda i nemorala koje štiti zakon demokratije. Prije nekoliko godina u crkvi u Holandiji je pred sveštenikom između dva mladića sklopljen brak! Engleski "uvaženi" parlament je takođe zasijedao da razmotri pitanje homoseksualizma, da bi na kraju konstatovao da se radi o slobodnoj vezi u koju se ne treba miješati. Jedan od sveštenika po imenu Kentroberi, je izjavio da je to dozvoljena veza. U američkom pozorištu a i na televiziji je prikazana scena u kojoj se prikazuje spolni odnos. Gledaoci, i oni u pozorištu, vidjeli su čovjeka i ženu kako pred njihovim očima spolno opće. Scena je i uživo prenesena na tv.

Na britanskoj tv je takođe emitovan program u kojem je učestvovalo desetine mladih djevojaka koje su govorile o pozi koju vole zauzeti pri spolnom općenju. Djevojke su bez imalo stida govorile o stvarima od kojih one koji u svojim dušama imaju i trun stida fitre obuhvata jeza...» (Mezahibun fikrijje muasire)

Ovaj poduži citat kojeg smo prenijeli nam oslikava jednu stranu moralne propasti koji predstavlja glavno svojstvo demokratskog sistema. Ne možeš naći ni jedan sistem koji za sebe tvrdi da je demokratski, a da u njemu nećeš naći ovu "slobodu", slobodu napuštanja svih vrijednosti. Stoga i nije čudno kada vidiš kako se oba dijela demokratije: zapadni, koji se sprovodi u kapitalističkim zemljama; i istočni koji se sprovodi u komunističkim zemljama, pored njihove ogromne razlike po pitanju slobode u cjelini, ipak slažu u ovoj slobodi-slobodi nemorala.

Evo nekih propisa koje obuhvata zakon jedne arapske države koja zastupa demokratiju: - u jednoj tačci stoji: Zakon ne kažnjava zbog spolnog kontakta ukoliko je djevojka punoljetna i općila svojevoljno. - u drugoj tačci: Žena kojoj muž učini zinaluk u njenom stanu ima pravo da čini zinaluk s kim hoće. Za to neće biti kažnjena. Sve to se radi u ime demokratije i slobode.

Ako pogledamo na polje ekonomije vidjećemo da ona počiva na individualnoj osnovi time što pojedincima daje neograničeno pravo u sticanju imetka, vlasništvu i bogaćenju. Kamata, ihtikar (čuvanje robe da bi je nakon toga u vremenu kada je ljudima potrebna prodao po skupljoj cijeni), i tome slične metode su u demokratiji dozvoljene. Pojedinac ima potpunu slobodu u trošenju stečenog imetka, pa makar ga trošio na fesad i nemoral. Ne postoje nikakvi ciljevi niti poželjne društvene namjere u sticanju imetka tako da siromah i bijednik nemaju nikakva udjela u imetku bogatih. Država nema pravo da se miješa u ekonomske aktivnosti pojedinaca već se njena obaveza svodi na obavezu čuvara. Individualizam je u okrilju demokratskog sistema "oslobodio" čovjeka od pridržavanja moralnih vrijednosti i čovjeku dao pravo da hlepi za neograničenim sticanjem imetka bez osvrtanja na njegovu zajednicu i one u njegovom okruženju. Ako nakon toga pogledamo na lokalni i svjetski nivo kako bi sagledali teoriju demokratske države i njeno ophođenje sa slabim narodima i državama, vidjećemo teoriju u kojoj nema ahlaka, emaneta, pravde i slobode. Kada bi ahlak, pravda, emanet i sloboda predstavljali temeljite osobine demokratije to bi se odrazilo u ophođenju demokratskih sistema prema slabim državama i narodima.

Tako na primjer, zapadne zemlje koje su kolonijalizirale arapske zemlje i pojele njihova dobra, potrošile njena bogatstva i pobile njene sinove, su bile, i još uvijek su, demokratske države koje se hvale demokratijom. Pa da li je u toj demokratiji postojao moral, pravda, sloboda i druge stvari kojima se diče oni koji pozivaju u demokratiju, koje bi spriječile te demokratske države od razaranja slabijih zemalja bez ikakva grijeha i povoda.

Pogledajmo takođe ko danas u svijetu stoji iza cionističe države u Palestini? Ko im daje oružje kojim ubijaju i okupiraju muslimanske zemlje? Zar to nisu oni isti koji podižu zastavu demokratije?

Drugo: Sljedeća stvar koju želim pojasniti a koja se veže za pitanje prava i slobode u demokratskom sistemu jeste:

OSNOVA NA KOJOJ POČIVAJU SLOBODA I PRAVA

Činjenica je da rezultati i posljedice od kojih smo neke već spomenuli, ukoliko su možda i bili čudni i iznenađujući za one koji ne znaju suštinu demokratije, ipak nisu bili čudni nama. To zbog toga što je osnova na kojoj su izgrađena ta prava i sloboda takođe nevjernička. Što se tiče osnova na kojoj su izgrađena prava i sloboda u demokratskom sistemu, to su:

1. Teorija društvenog ugovora. O ovoj osnovi, i o tome da ona počiva na bezbožništvu je već bilo riječi.

2. Ideja prirodnog zakona. Ova ideja počiva na tome da čovjek ima prava od kojih se ne može odvojiti, a koja stiče samim rađanjem, te da je on uživao u tim pravima i prije osnivanja političkih sistema i država. Šta više države nisu ni uspostavljene osim da bi zaštitile ta prava i stoga je obaveza na državama da poštuju ta prava i da ne izdaju nikakve zakone koji se dotiču ili ljude sputavaju u tim pravima. Osnova ovog prirodnog zakona je priroda[10], što jasno ukazuje da on počiva na bezbožništvu jer prirodu, koja je jedno od Allahovih stvorenja, vidi kao izvor zakona koji čovjeku daje njegova prava i slobodu!

Kada smo uvidjeli osnove na kojima počivaju prava i sloboda u demokratskom sistemu onda nam postaju jasne posljedice i rezultati koje smo ranije spomenuli. Nadam se da je takođe jasno da je nemoguće podvojiti između onoga što može biti sloboda ili prihvatljivo pravo i onoga što to ne može biti, jer je osnova na kojoj se sve to izgrađuje jedna.

[10] Hurrijjetu er-re'j 108. Nakon proširenja bezbožništva u državama zapada ne koristi se više ni Allahovo ime, tako da sve stvari pripisuju prirodi, polazeći od stava da je priroda stvoritelj. To je kod njih "logična i adekvatna" zamjena za vjerovanje da je Allah Stvoritelj.

Da navedemo primjer:

Obrazovanje predstavlja jedno od prava u demokratskom sistemu. Na njega se može gledati kao dobro pravo ako se uzme u obzir činjenica da u okrilju ovog prava čovjek može od sebe odstraniti neznanje i proširiti svoj vidik spoznajom korisnih stvari. Međutim ovo je samo dio ovog prava u demokratskom sistemu. Ali, pod ovo pravo u okrilju ovog sistema potpada i pravo na izučavanje kufra i zabludjelih pravaca. To je takođe pravo kojeg garantuje demokratski sistem, da čovjek izučava kufr i druge njemu poučava, da ga prikazuje lijepim i da njemu poziva. Niko nije u stanju da podvoji između ova dva prava kod njih pa da kaže: Dozvoljeno je, ili obaveza je izučavanje korisnog znanja, a nije dozvoljeno izučavanje bezbožništva, kufra i fiska. To zbog toga što osnova na kojoj počiva ovo pravo dozvoljava i jedno i drugo. Ono što ovdje želimo potvrditi jeste da mi ne osporavamo dobra i lijepa prava kojih ima u demokratiji, ali ono što trebamo ovdje shvatiti jesu dvije stvari:

Prva stvar: U demokratskom sistemu nalazimo slobodu i prava, dobra i loša, korisna i štetna, koja su međusobno pomiješana i koja se ne mogu odvojiti zbog toga što je osnova koja dozvoljava lijepa i dobra prava i slobodu ista osnova koja do zvoljava loša i štetna prava i slobodu.

Druga stvar: Kada te pozivamo da učiniš kufr u demokratski sistem i odrekneš se njega, da ga ne prihvataš i da njime ne budeš zadovoljan, mi time ne želimo da prihvatiš nasilnički, diktatorski sistem koji svoj narod kažnjava različitim vidovima torture i nasilja koje samo Allah, ﷻ, zna. Ne, već mi želimo da prihvatiš islamski-šerijatski sistem, sistem istine, pravde, i dobra. Sistem u kojem se prava i sloboda izgrađuju na odobrenju od Uzvišenog Allaha, ﷻ, i Njegovom zadovoljstvu koje spoznajemo putem sačuvanih tekstova objave: Kur'ana i sunneta. Na osnovu tog odobrenja i dozvole prava i sloboda u islamu predstavljaju čisto dobro u kojem nema manjkavosti i nedostataka. Takođe, ta prava idu u korist pojedinca i zajednice srazmjerno bez nasilja i kontradiktornosti.

PODVAJANJE VLASTI

Prethodno smo govorili o usvajanju prava i slobode u demokratskom sistemu gledajući na njih i njihovu suštinu kroz islamsko shvatanje, ne obmanjujući se pri tom pozitivnim stvarima kojih ima u demokratskom sistemu. Mi ne volimo takav sistem jer ono što mi posjedujemo od prava i slobode u islamu je čisti hajr - dobro u kojem nema šera - zla. Stoga nemamo potrebe za drugim sistemom, niti želimo drugi sistem mimo islamskog sistema.

Što se tiče garancije prava i sloboda u demokratskom sistemu on garantuje prava i slobodu koju on utvrđuje time što vlast dijeli na tri dijela:

- **zakonodavnu**
- **sudsku**
- **i izvršnu vlast.**

Demokratski sistem podvaja ove vlasti kako ne bi jedna strana uzurpirala sve tri vlasti i na taj način vršila diktatorizam i ugrozila prava i slobodu.

Mi ovdje ne želimo da govorimo o tome da li je ovaj princip spriječio vladajući sistem od bespravnog iskorištavanja vlasti, niti o tome da li je on bio važan faktor u uspostvljanju ravnoteže među vlastima. Ne želimo da govorimo o tome da li je on imao udjela ili traga u pokretanju vladajućeg sistema, sporim reakcijama i neorganizovanosti, niti o tome da je neka od ovih vlasti iskoristila svoja prava kako bi ugrozila prava drugih vlasti i dominirala nad njima. Takođe ne interesuje nas govor o tome da li je ovaj način jedini način za očuvanje prava i slobode, i da li je demokratski sistem ostao pri svom vjerovanju u ovaj princip ili je pak počeo da se povlači od njega pod pritiskom činjeničnog stanja i iskustva.

Sve to nas ne interesuje niti o tome želimo raspravljati, jer ovaj princip predstavlja sredstvo a ne cilj, a ono što mi ovdje ciljamo ovom studijom jeste govor o osnovama demokratije, a ne sporednim

ograncima, tako da nemamo potrebe razglabati ovaj princip o podvajanju vlasti.

Ono što ovdje želimo potvrditi a to je stvar koju zna svaki musliman jeste da je zakonodavstvo u islamu isključivo pravo Uzvišenog Allaha, ﷻ. Uzvišeni nam na ovom polju dozvoljava samo idžtihad koji je izgrađen na dvije nepogrješive osnove: Kur'an i sunnet. Poznato je da u islamu pravo na idžtihad ima svaki musliman koji je ispunio uvjete idžtihada bez obzira radilo se o vladaru ili drugim ljudima.

Konstatacijom da ljudi koji su stvoreni i potčinjeni nemaju pravo na zakonodavstvo, islam na osnovu toga ne podvaja među vlastima. Ova konstatacija će možda uznemiriti one na koje su uticale zapadne delegacije pa tako misle da je sve što dolazi s njihove strane istina u koju nema sumnje, pa su tako njih uzeli kao primjer na osnovu kojeg vagaju islmaski sistem!

Zato i nije čudno nakon toga kada vidiš nekog od njih kako bez imalo stida kritikuje politički islamski sistem, sistem hilafeta, zbog toga što se on ne oslanja na pomenutom principu zapadnog sistema. Kaže jedan od takvih: "Sistem hilafeta, shodno onome što su zacrtali pravnici se ne oslanja na princip podvajanja vlasti za razliku od zapadnih zakonika. Halifa posjeduje sve tri vlasti i njemu se dozvoljava da ih objedini. U tome je jedan od prigovora, šta više najveći prigovor i kritika koju neki upućuju na račun islamskog hilafeta, jer se ne oslanja na pomenuti princip kojeg zapadni zakonik računa najvećom garancijom u očuvanju slobode." (Mebadiu nizamil hukmi fil islam, 336, Abdul Hamida Mutevellija) Što se tiče njegovih riječi: "Halifa posjeduje sve tri vlasti i njemu se dozvoljava da ih objedini.", one su očiti džehl jer smo prethodno spomenuli da zakonodavstvo nije pravo halife a ni podanika. Ono što halifa posjeduje na tom polju jeste idžtihad a on je, kako smo to spomenuli, pravo koje se ne ograničava na određenog čovjeka, bez obzira radilo se o halifi ili podanicima, već je pravo svakog muslimana koji ispuni njegove poznate uvjete.

Njemu i njemu sličnim odgovaramo: Ovo što ti računaš prigovorom i kritikom na račun islamskog hilafeta, savremeni zakonik se upravo njemu i vraća, nakon iskustava i eksperimenata kroz koje je prošao. Prenijećemo riječi jednog od njih koji kaže: "*Savremeni politički sistemi ne vjeruju u potpunosti u princip podvajanja vlasti, već se usmjeravaju ka jačanju izvršnog sistema i proširivanja njegovih ovlašćenja na račun zakonodavne vlasti, bez da, kako to tvrde pobornici savremenih zakonika, to dovede do remećenja prava i slobode.*" (En-Nezarijetu el-islamijje fid-devle, 443 str.)

Evo još jednog njihovog svjedoka koji kaže: "*Princip podvajanja vlasti sa svoja dva oblika: potpuni i djelomični, je u većini demokratskih sistema kada je u pitanju praktična strana došao do utapanja između vlasti i organizovanja kojeg su nametnuli uvjeti koji se razlikuje od utemeljene osnove podvajanja vlasti.*" (Te'silu ve tenzimu es-sulta, 120 str.)

Veza između demokratije i sekularizma

Veza između demokratije i sekularizma je veza ogranka i osnove, ili veza između prljavog ploda i drveta koje je dalo taj plod. "Sekularizam je jedan od nevjerničkih pravaca koji teži odstranjivanju vjere od bilo kakvog uticaja na dunjaluk. To je pravac koji želi dominirati na svim poljima: političkom, ekonomskom, socijalnom, moralnom i drugim poljima daleko od vjerskih naredbi i zabrana." Demokratija pak počiva na osnovi davanja vrhovne vlasti ummetu ili narodu, što znači da gornja riječ na svim političkim poljima pripada ummetu ili narodu.

Na osnovu toga možemo reći da je demokratija jedan od idejnih pravaca koji teži odvajanju vjere i njenom odstranjivanju sa svih političkih polja. Demokratija je dakle samo politički izraz ili političko lice sekularizma, kao što je isto tako socijalizam i kapitalizam ekonomski izraz za sekularizam. Ovu vezu između demokratije i sekularizma možemo lahko uočiti kada spoznamo da je teorija društvenog ugovora, koja predstavlja filozofsku osnovu teorije vlasti na kojoj počiva demokratija, istovremeno predstavljala glavni

stub ideje predvodnika francuske revolucije koja je po prvi put uspostavila sekularističku državu u hrišćanskoj Evropi.

U islamu nema demokratije

Kada smo spoznali suštinu demokratije, bezbožničke osnove na kojima ona počiva, težak kufr i širk u Allaha, ﷻ, kojeg obuhvata kada smo sve to dobro i jasno shvatili, onda će jako ružno djelovati kada čujemo one koji govore: "Demokratija je od islama"; ili: "Islam je demokratski sistem"; ili: "Islamska demokratija"; i tome slične fraze u kojima je riječ istine islam pomiješana sa riječju batila – neistine, demokratija.

Kako bi od muslimana potpuno odstranili sve što ga veže za ovaj termin koji se često ponavlja i često čuje, mi ćemo umjesto termina demokratije napisati njen sinonim u islamskom riječniku a to je: sud taguta (hukmu et-tagut), ili sud džahilijjeta (hukmul džahilijje). Tada će prethodne fraze glasiti ovako: "Sud taguta"; ili: "Sud džahilijjeta je od islama"; ili: "Islam je sistem tagutskog ili džahilijjetskog suda"; ili: "Islamski tagutizam ili džahilijjet". Hoće li tada iko od muslimana prihvatiti ovakve riječi, i hoće li tada čovjek koji imalo shvata i razumije šta govori ponavljati ove riječi ?!

Demokratski sistem je u šerijatu batil (neispravan)

S obzirom da demokratski sistem počiva na nevjerničkim i bezbožničkim osnovama, on sa šerijatskog stanovišta postaje batil, zemlje i gradovi kojima vlada ovaj sistem nemaju vladara niti šerijatski validnog valije (namjesnika) kojem se ljudi trebaju pokoravati i kojeg trebaju pomagati. Na to se nadovezuju sljedeće stvari:

1. Demokratski sistem nema šerijatski vilajet (vladavinu, vlast) nad muslimanima.

2. Veza muslimana sa ovim sistemom jeste veza beraeta (odricanja) a ne vela'a (ljubavi).

3. Imamul haramejn El-Džuvejni je u svojoj knjizi Gijasul umem napisao veliko poglavlje o tome šta je obaveza muslimanima kada njihova država ostane bez šerijatskog vladara. Pogledaj pomenuto poglavlje jer je jako bitno. (Pogledaj također skraćenu verziju Et-Tariku ilel hilafeti, 107-130 str.)

4. Obaveza je muslimanima u čijim zemljama vlada sud demokratskog sistema da rade na uklanjanju takvog sistema sve dok se ne uzdignu propisi islamskog - šerijatskog sistema.

U demokratiji nema dobra koji je potreban najboljem ummetu koji se ikada pojavio

Često se dešava da neki ljudi govore: Mi ne sumnjamo da u islamu može biti mjesta za demokratiju sa pomenutim značenjem koji je zastupljen u kršćanskim i drugim nevjerničkim zemljama. Međutim mi smo u demokratiji vidjeli neke dobre stvari, poput prava naroda da odabire sebi vladare koji će pred narodom polagati račun, što ujedno i sprječava diktaturu tih vladara. Zatim pravo da narod da svoje mišljenje i ima udjela u upravi svoje zemlje i pravo u njenim dobrima i izvorima. Kažu dalje: Ako je situacija takva zašto ne bi od demokratije uzeli ono što valja a ostavili ono što ne valja?

Ovakvo pitanje ukazuje na šerijatsku neupućenost i nepoznavanje koje se proširilo u ummetu a posebno kada je u pitanju političko-šerijatski fikh.

Odgovor na ovo bi glasio:

1. Već smo spomenuli da su osnove demokratije osnove kufra i bezbožništva. Stoga šta znače vaše riječi da ostavimo ono što u njoj ne valja? To znači da ostavimo te osnove a time i ono što se grana od tih osnova. Ako ostavimo osnove demokratije možemo li onda za sistem u kojem nema demokratskih osnova reći da je to

demokratski sistem? Ako tako postupimo onda čemu ustrajavanje u korišćenju termina koji nema svoju suštinu?!

2. Prethodno smo takođe spomenuli da je u okrilju demokratskog sistema nemoguće podvojiti između onoga što se smatra dobrim i onoga što je loše jer sve proističe iz iste osnove.

3. Zatim pitamo: Da li to u demokratiji ili nekom drugom sistemu ima dobra koji nam nedostaje pa da onda kažemo: Uzećemo od tog sistema ono što je u njemu od dobra a ostaviti ono što je u njemu od zla?! Da li je ummetu o kojem Uzvišeni kaže:

كُنتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ ۗ وَلَوْ ءَامَنَ أَهْلُ الْكِتَابِ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُم ۚ مِّنْهُمُ الْمُؤْمِنُونَ وَأَكْثَرُهُمُ الْفَاسِقُونَ

Vi ste narod najbolji od svih koji se ikada pojavio: tražite da se čine dobra djela, a od nevaljalih odvraćate, i u Allaha vjerujete. Alu Imran, 110.

U svom političkom sistemu koji je dio njegove vjere, potrebno nešto od nevjerničkih naroda i naroda zablude?

U akidi islama u koju vjeruje svaki musliman jeste da naša vjera nije ostavila ni jedna vrata dobra a da nam na njih nije ukazala, niti je takođe ostavila ni jedna vrata zla a da nas na njih nije upozorila. Kaže Allahov Poslanik, ﷺ: "Nije bilo ni jednog vjerovjesnika prije mene a da mu nije bila obaveza da svoj ummet uputi na hajr - dobro kojeg zna i upozori na šer-zlo kojeg zna."[11] Da li se nakon ovoga u akidi muslimana može reći: U demokratskom sistemu ima dobrih stvari ili neki vid dobra koji manjka islamskom sistemu, te je stoga potrebno da te stvari pozajmimo od demokratije i osvježimo njima islamski sistem?!

[11] Bilježi ga Muslim od Abdullaha ibn Amra ibnul Asa 12/333

Ova vjera vodi toliko računa o muslimanima da ih je čak poučila i edebima-pravilima ponašanja obavljanja nužde, pa može li uputa u oblasti političkog sistema biti nepotpuna i u potrebi za drugim sistemom koji će ga dopuniti?!

Ono što privlači pažnju jeste činjenica da sveobuhvatnost upute islama nije stvar koja je bila poznata samo muslimanima. To su dobro znali i neprijatelji islama. Bilježi Muslim u svom Sahihu da je neki jevrej rekao Selmanu, radijellahu anhu: "Vaš Poslanik vas je svemu poučio čak i obavljanju nužde." "Da"- odgovori Selman." Čudno je da ovu činjenicu koju je spoznao jevrej nije spoznao veliki broj muslimana danas.

Jedan od osnovnih ciljeva islamskog šerijata jeste uspostavljanje države na imanskoj osnovi, njeno precizno i ispravno ustrojavanje koje garantuje svaki hajr, istinu i pravdu svima koje obuhvata zastava islamske države. Može li se nakon toga reći da postoji dobrih stvari koje su neophodne islamskoj državi a šerijat ih nije donio, te smo stoga u potrebi da ih pozajmimo od nevjerničkih naroda i naroda zablude?!

Ono što možemo reći jeste sljedeće: Ono što se može uzeti od dobra i ostaviti od zla jesu izumi koji su zasnovani na istraživanjima i praksi, ili dozvoljene stvari u kojima nam Uzvišeni Allah dozvoljava idžtihad shodno potrebama vremena i koristima ummeta. Što se pak tiče naredbi, zabrana i upute koja nam je došla od Allaha i Njegova Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, nema hajra osim u njima, niti u nečemu mimo njih može biti hajra koji nam je potreban.

DEMOKRATIJA PRESJECA PUT ISLAMSKOM SISTEMU

Veliki broj ljudi vidi čudnom stvari i ne nalazi zadovoljavajući odgovor, to što nevjerničke zapadne zemlje napadaju i kritikuju pojedine vladajuće sisteme u arapskom i islamskom svijetu pod izgovorom da pomenute vlade vrše politički diktatorizam, uzurpiraju prava i slobodu i ubijaju i zatvaraju na hiljade ljudi. Tako zapadne zemlje dosta često podižu svoj glas tražeći da se ukine ili umanji pomoć tim sistemima sve dok se u tim zemljama ne uspostavi demokratski sistem koji će prema podanicima ophoditi na dostojanstven način i čuvati njihovu slobodu, prava i sigurnost.

Čovjek čuje ili pročita ove riječi pa se zbuni: Da li je milost i sažaljenje nevjerničkih zemalja prema muslimanima došla do te mjere da oni pomažu muslimanski narod protiv njihovih vladara tiranina?! Zaista čudna stvar!

Međutim, čuđenje će brzo nestati onda kada saznamo da takav postupak nije zbog milosti i sažaljenja već da bi presjekao put islamskom sistemu i njegovom povratku u muslimanskim gradovima i zemljama.

Ovo pojašnjava činjenica da nasilnički i diktatorski sistemi polahko gube svoju snagu i naklonost svojih naroda. Muslimanski narod se okreće desno i lijevo tražeći izlaz kojeg nalaze samo u islamu. Otuda dolazi i islamska sahva koja polako raste, povećava se i postaje jedina očekivana zamjena ovim nasilničkim, diktatorskim sistemima koji sa islamom nemaju ništa do lažnog porijekla. Kada ova sahva-islamsko buđenje ojača i postane izvor prijetnje i opasnosti diktatorskom sistemu i njegovom padu, tada nevjerničke demokratske zemlje ispoljavaju milost i sažaljenje i kritikuju nasliničku vlast i traže uspostavljanje demokratije koja će kako oni tvrde dati prostora sahvi da se objelodani i dobije legitimno pravo na postojanje. Međutim suština je u tome da se takvim postupkom želi presjeći put povratku islamskog - šerijatskog sistema, a njihove riječi

(demokratskih zemalja) predstavljaju dozu jačanja diktatorskim sistemima nakon što umalo nisu pali.

Možda sahva bude upućena u tok zbivanja stvari, uvidi ovo poigravanje i izbjegne prevaru te tako nastavi svoj ispravan put i Allahovom dozvolom ostvari ono čemu se nada.

A možda i ne uoči ovo poigravanje, upadne u klopku i počne ponavljati pozive u demokratiju. Tada će sahva dobiti par mrvica nakon što tim postupkom bude izgubila mnogo ili možda više izgubi. Nakon što je bila jedini očekivani zastupnik ovom sistemu koji je gotovo pao postala je dio njega, i nakon što je predstavljala jedini pokret koji predvodi narod, prihvatila je da pored nje opstanu druge neislamske stranke. Time se nekoliko godina a možda i desetinama vratila unazad.

Još uvijek se sjećam tog dana kada je jedan od arapskih predsjednika, nakon što je ojačalo vraćanje islamskih pokreta u njegovoj zemlji i podigao njihov kredibilitet te su tako stegli pomagače na svakom mjestu i na svakom položaju pa čak i u policiji i vojsci tada je taj predsjednik održao oficijalni govor u kojem je izjavio da se slaže povratku demokratskom načinu života i dozvoli osnivanja stranaka nakon što ih je njegova re volucija ugasila četvrtinu stoljeća. Tada je veliki broj onih koji nisu poznavali suštinu stvari pomislio da se stvari kreću na bolje ka ispravnom putu. Međutim cilj takvog postupka, kojeg ovi nisu razumjeli, bio je presjecanje puta islamskim pokretima i iskorištavanje stranaka pod izgovorom da se želi pružiti prilika učestvovanja u vladi rasprší konsenzus koji je sklopljen u parlamentu a koji je zahtjevao sprovođenje šerijata. A to (razjedinjavanje islamskih pokreta) im je i pošlo za rukom.

SLOJEVI KOJI KORISTE TERMIN DEMOKRATIJE I POZIVAJU NJOJ U MUSLIMANSKIM ZEMLJAMA

Termin demokratija koristi i njemu poziva veliki broj ljudi različitih profila i ideja. Među njima ima nekih učenjaka i onih koji se pripisuju znanju. Ono što nas jako čudi jeste to što u njihovim djelima nailazimo na termine: Demokratija islama; vlast ummeta; ummet je izvor vlasti; i tome slični termini koji vuku nevjerničke korijene a koje su u islamskim zemljama došli sa kafirima koji su njima nadvladali.

Možda će ovo čuđenje nestati, pa makar i djelimično, kada uočimo da sve što su oni spomenuli nema vrijednosti i značaja sa šerijatske niti naučne strane. To zbog toga što je veliki broj pomenutih "pritisla" strana civilacija sa velikim brojem sistema i termina tako da nisu imali dovoljno vremena da polahko i detaljno razmotre suštinu ovih termina. Situacija ih je primorala da govore o ovim stvarima a oni, zbog skorog upoznavanja sa pomenutim stvarima, nisu uočili ono što oni nose sa sobom od kufra i zablude, te su im se približili i pozvali njima pri čemu su i protumačili određene tekstove i historijske događaje kako bi se poklopili sa tim terminima. Mi nikoga ne optužujemo za loš nijjet, već smo samo htjeli upozoriti na ovu stvar kako se neko ne bi razočarao kada u knjigama ovih ljudi nađe ove termine i pokušaj da odjenu islamskom odjećom.

Među tom ulemom i onima koji se pripisuju znanju bude onih koji uvide suštinu ovih poziva i termina i zabludu koju nose sa sobom, međutim istovremeno vide veliki broj intelektualaca koji nemaju šerijatskog znanja koji su ošamućeni lažnim sjajem ovih termina zbog toga što je muslimasko društvo nakon prevlasti nevjernika prošlo period poraza na svim poljima. Briga te uleme je bila da običnom svijetu od muslimana sačuvaju njihovu vjeru i ubjeđenje te su htjeli napraviti spoj između onoga s čim je došla vjera i onoga s čim su došli ovi (nevjernici sa demokratijom i tome sličnim zabludjelim pravcima, op.prev.) pa su rekli: Vlast pripada ummetu, ummet je izvor vlasti...

ali su to ograničili uvjetima koje supomenutim riječima oduzele njihov značaj. Nisu rekli da vlast pripada ummetu općenito već su dodali: Vlast koja je u okrilju šerijata. Međutim pored ovih pokušaja i ovakav govor je neispravan jer njihov govor je kontradiktoran, a njegov zadnji dio poništava prvi. Jer ako bi smo rekli da vlast predstavlja vrhovnu snagu nad kojom se ne može uzdignuti niti joj se približiti druga snaga kako se onda može reći da je takva vlast ograničena. Zatim ako je moguće ograničiti takvu vlast onda je onaj koji je ograničava vlasnik moći a ne vlast koja se ograničava. Sve ovo ukazuje na neispravnost riječi onih koji kažu da je ummet ili narod u islamskom sistemu izvor vlasti pod uvjetom da bude u okrilju šerijata. To zbog toga što je ovakav govor kontradiktoran, jer vlast u islamskom sistemu pripada šerijatu a ummet i narod su u poziciji ubudijjeta (robovanja) Svemoćnom Gospodaru a ne u poziciji vlasti.

Od onih koji koriste termin demokratije i njemu pozivaju su i ljudi koji posjeduju lijep nijjet ali i površno razmišljanje. Misle, a zasigurno griješe, da demokratski sistem ostvariva hajr i pravdu, te su htjeli da pojasne ljudima iz lijepe namjere i ljubomore prema vjeri kako je islam došao sa tom demokratijom i kako su je pravedne halife sprovodile!

Među njima ima i onih koji su obmanuti blistavim reklamama poput: Pravo ljudi da sebi odaberu vladare i da oni (vladari) njima polažu račune; sloboda mišljenja; i tome slične stvari. Uz to obmanuti su kada misle da suprostavljanje demokratiji znači podržavanje suzbijanja prava, rušenje ljudske časti, kao i podržavanja tiranije i tagutizma.

Među njima su i određene daije koje su pomislili da im demokratija daje nešto od slobode putem koje mogu vršiti obavezu dave pa su i oni pozvali u demokratiju. Ovakav postupak je oprečan postupku onih koji pokušavaju samo iskoristiti slobodu koju pruža demokratski sistem bez pozivanja njemu u širenju dave i istine. Mi radimo na širenju naše dave ali bez pozivanja u batil.

Među njima ima takođe i drugih daija koji su uvidjeli da rad na povratku ummeta islamskom sistemu zahtjeva velike napore i ogromne žrtve te su dali prednost selametu i pozvali u demokratiju misleći da će putem slobode koja im se pruži biti u stanju da uspostave islamski sistem a to je nemoguće.

Činjenica je da ovakvo razmišljanje kojeg, izgleda, zastupaju velike skupine koje rade na polju islamske dave, i naginju njemu u okrilju traženja sigurnog i bezbjedonosnog puta koji će ih udaljiti od troškova i žrtava džihada ukazuje na veliki gaflet, naivno i površno razmišljanje takvih pokreta.

Je su li oni zaboravili ili se pak prave da su zaboravili da ono čemu nas oni pozivaju od uspostavljanja islamskog sistema, da je on potpuno i sveobuhvatno kontradiktoran demokratiji?!

Ako to nisu dokučili, dokučile su to dobro demokrate koji na putu borbe protiv islamskog sistema vode ljute borbe na svim poljima i raznoraznim sredstvima i metodama.

Zatim ako su demokratski i islamski sisitem potpuno kontradiktorni jedan drugom zar nije gaflet, površnost i naivnost misliti da će demokrate ostaviti muslimane da koriste sredstva demokratskog sistema kako bi ga srušili i dokrajčili i tako umjesto njega uspostavili islamski sistem?! Neki džemati na polju islamskog djelovanja su zaista odabrali put demokratije i uspjeli da svoje noge učvrste na političkom putu, ali možete samo pretpostaviti šta im se desilo.

Ono što takođe treba dobro znati jeste da se dominacija islamskih pokreta u bilo kom mjestu na političkom ili drugom polju u demokratskim državama ne vraća demokratskom sistemu već je to rezultat muslimanskog djelovanja i aktivnosti. Onoga momenta kada su se islamski pokreti pojavili na političkoj sceni, obručili su se na njih, i raskomadali boreći se protiv sljedbenika tih pokreta, proganjanjem, zatvaranjem, kažnjavanjem pa čak i ubistvom. Sve to pod izgovorom čega i u čije ime? U ime demokratije kojoj su pozivali. Jesu li uvidjeli ikakve koristi od puta demokratije kojeg su odabrali?!

A primjera iz praktičnog djelovanja je puno, spoznaće ih oni koji prate tok dešavanja.

Među onima koji pozivaju demokratiji ima ogromne skupine koja ujedno predstavlja najveću skupinu koja poziva demokratiji koja nije skučila suštinu stvari. To je skupina mukallida (slijepih sljedbenika) koja ne zna ništa drugo do ponavljanje onoga što čuje na javnim servisima i medijima.

Sve pomenute skupine griješe u svom postupku jer nema te stvari koja može opravdati poziv kufru, njegovu pohvalu pa ni samo prihvatanje kufra. Pred nama su citati Kitaba (Kur'ana) i sunneta i govor uleme ummeta, u njima ne nalazimo osim pogrdu kufra, poziv u njegovo napuštanje i vođenje džihada protiv njega. U tim tekstovima i riječima nismo našli da negdje stoji kako kufr može biti put ka islamu!

Među njima ima i onih - a oni su najopasniji koji pozivaju demokratiji i dobro znaju njene osnove ali joj daju prednost nad islamskim sistemom. U ovom sloju ima velikog broja pisaca, književnika, novinara i onih koje nazivaju misliocima. Ima i profesora po fakultetima, a posebno među onima koji su izučavali laičke zakone i zapadne sisteme što je na njih ostavilo traga. Takvi predstavljaju skupinu sekularista. Među njima ima i skupina drugih milleta poput jevreja i kršćana koji žive u nekim muslimanskim zemljama a koji u demokratiji vide spas od povinovanja islamskom sistemu. Istovremeno, oni putem demokratskog sistema, uspjevaju da dobiju vodeće pozicije u vlasti u muslimanskim zemljama što ne bi bili u stanju u okrilju islamskog sistema.

METODE DEMOKRATA, SEKULARISTA I DRUGIH U BORBI PROTIV ISLAMSKOG SISTEMA

Demokrate, sekularisti i drugi neprijatelji islama koriste raznovrsne metode u borbi protiv islamskog sistema - hilafeta. Ove metode se razlikuju shodno državi, vremenu, svjesti muslimanskog naroda i njihovom shvatanju vjere i islamskog sistema, kao i jačini ili slabosti islamske sahve. U zemljama u kojima je svijest muslimana po pitanju njihove vjere mala, i sahva u njoj slaba rat se vodi otvoreno. Međutim u zemljama u kojima je svijest muslimana po pitanju njihove vjere velika i sahva u njoj jaka rat se vodi tajno a ne otvoreno.

Mi ćemo ovdje spomenuti samo neke a ne sve metode koje koriste demokrate, sekularisti i ostali neprijatelji muslimana u borbi protiv islamskog sistema i njegovog ponovnog povratka u muslimanskim zemljama.

1. Jedna od tih metoda jeste i njihova tvrdnja da islam ne posjeduje politički sistem, i da se Poslanik, ﷺ, nije bavio uspostavljanjem države i njenim upravljanjem, te da njegov zadatak nije prelazio granicu dostavljanja i opomene u kojoj nije bilo nikakva značenja vlasti. Dalje kažu da hilafet nema osnove u vjeri, da je prisega Ebu Bekru bila političke prirode koja je data na osnovu snage i moći, da je islam čist od takvog hilafeta kojeg poznaju muslimani, te da u vjeri nema nikakve zapreke koja sprječava muslimane da se muslimani natječu sa drugim narodima u društvenim, političkim i drugim naukama i da sruše sistem hilafeta, taj stari sistem koji ih je ponizio i potčinio te da osnove svoje vlasti i sistema izgrade na najsavremenijim mišljenjima ljudi i najčvršćim vezama za koje je praksa naroda dokazala da se radi o najboljim osnovama vlasti.

To je jedna od njihovih metoda, tj. negiranje postojanja političkog sistema u islamu u cjelini. Pomenute riječi su rezime onoga čime je šejh Ali Abdur-Rezzak el-Kadi potvorio politički sistem u islamu u svojoj knjizi "El-Islamu ve usulul hukmi". Njegovim stopama

poveo se i pisac djela "Min huna nebde" Halid Muhammed Halid. Međutim hvala Allahu, njima je odgovorila ulema i pojasnila njihovu laž, potvoru i oprečnost kategoričkim tekstovima iz Allahove knjige, sunneta Poslanika, ﷺ, i konsenzusa ummeta (Veliki broj učenjaka je napisao knjige u kojima su detaljno odgovorili na ovu neistinu i laž. šejh Muhammed Behit el- Muti'i, egipatski muftija, je napisao djelo 'Hakikatul islam ve usulul hukm'. Zatim šejh Muhammed Hidr Husejn, šejhul Azhar, je napisao 'Nakdu kitab el-islam ve usulul hukm'. Isto tako doktor Dijauddin er-Rejs koji je napisao knjigu 'El-islamu vel hilafetu fil ahdil hadis', i još puno drugih učenjaka. Halid Muhammed halid se nakon četvrtine stoljeća povratio od svojih riječi ali je i dalje pozivao demokratiji.)

Stoga nije čudno što je bila održana sjednica suđenja Ali Abdur-Rezzaku od strane šejhul Azhara (vrhovnog poglavara Azhara) u prisustvu komisije velikih učenjaka gdje je odlučeno da se pomenuti izbaci iz skupine učenjaka. Međutim, činjenica je da ono što je uradio Ali Abdur-Rezzak, to ga je izvelo ne samo iz skupine učenjaka već iz skupine muslimana. Tada se hvala Allahu utišao, šta više i ugasio ovaj glas (tj. glas koji negira politički sistem u islamu, op.prev), nije se više čuo niti se iko usudio da ga ponavlja nakon što je razotkrivena sramota onih koji su njemu pozivali a koji su u stvari samo ponavljali govor neprijatelja islama. (Doktor Dijaud-din er-Rejs u svom djelu 'El-islamu vel hilafetu fil ahdil hadis', smatra da ono što je napisao Ali Abdur-Rezzak nije bilo ništa drugo do prijevod orijentalističkih djela Margoliusa, koji je mrzio islam i muslimane, na arapskom jeziku.)

Iako ova metoda predstavlja jako ružan oblik negiranja islamskog sistema, pored toga postoji još jedna metoda negiranja islamskog sistema koja je oštroumnija i pokvarenija od prve a koja se oslanja na napadanje izvora zakonodavstva u islamu i njenog eliminisanja od toga da bude izvor političkih propisa. Pa da pojasnimo ovu metodu:

2. Ova metoda priznaje da islam posjeduje politički sistem, vjeru i državu. U tome nema ničeg sporno. Zatim, na temelju

ovih riječi, zagovaraju tezu da su izvori političkih (zakonodavnih) propisa samo Kur'an i sunnet a odbijaju dokaze ostalih propisa. Čak je i koncenzus kod njih odbačen pa makar se radilo i o kocenzusu ashaba, radijellahu anhum.

Zatim prave još jedan korak u rušenje prvobitnog priznanja da islam ima politički sistem pa kažu: Plemeniti Kur'an je spomenuo političke propise kao općenita pravila a ne detaljne propise, što znači da nema priciziranih propisa kojih smo obavezni pridržavati se na polju političkog sistema, već postoje samo opća pravila kojih se treba pridržavati, tako da nema prepreke u ubacivanju zapadnih sistema u islamski sistem pod izgovorom da ti sistemi nisu oprečni tim općim pravilima.

Zatim prave i treći korak u rušenju drugog izvora političkih propisa a to je sunnet, pa kažu: Među propisima kojima je došao sunnet ima onih koji predstavljaju trajno zakonodavstvo a ima i onih koji predstavljaju trenutno zakonodavstvo koje se veže samo za vrijeme poslanstva. Zatim kažu - a lažu u tome - kako sunnet koji se veže za političke propise, kao općenito pravilo, potpada pod ovu drugu vrstu trenutnog zakonodavstva. Pa opet se nisu zadovoljili ovim riječima pa su dodali da ponekad ne postoji precizna i jasna granica između sunneta koji predstavlja trajno zakonodavstvo i sunneta koji predstavlja trenutno zakonodavstvo (Ovakav govor ukazuje na očiti napad na sunnet i njegovu vjerodostojnost, jer, kako oni tvrde, dolazi do miješanja između onoga što predstavlja trajno i onoga što predstavlja trenutno zakonodavstvo. Valja napomenuti da je jedan od onih koji ponavljaju ove riječi i doktor Abdul Hamid Mutevelli kojeg u njihovom ponavljanju opet prati doktor Hazim es-Sa'idi.) Na ovakav način ovi ljudi su od Kur'ana i sunneta oduzeli svako značenje njihovih dokaza na polju mesela političkog fikha.

Ove riječi u suštini, po mom viđenju, predstavljaju negaciju onoga što su na početku konstatovali a to je da islam posjeduje politički sistem. Jer ako u Kur'anskim tekstovima, koji predstavljaju prvi izvor propisa, nema detaljnih preciziranih političkih propisa, i ako u sunnetu kao drugom izvoru propisa nema detaljnih propisa

kojih se moramo pridržavati u političkom sistemu onda šta znače njihove riječi i priznavanje da islam posjeduje politički sistem?! Takve riječi onda predstavljaju besmislicu jer nemaju nikakvu suštinu. S moje tačke viđenja ovakav metod kada je u pitanju obmana ljudi je opasniji od metoda koji očito negira postojanje pilitičkog istema u islamu. To zbog toga što ljudi zabludu ove metode koja ustvari istovremeno negira postojanje političkog sistema u islamu ali na način koji je skriven i nepoznat velikim brojem ljudi, time što šerijatskim tekstovima oduzimaju svojstvo dokazivanja u propisima vezanim za politički fikh. Ako su ovi ljudi "ispraznili" izvore šerijatskog zakonodavstva kao podlogu političkih propisa onda pitamo, koji su to izvori zakonodavnih islamskih propisa kod njih?! Kažu: Izvori zakonodavstva u savremenom vremenu trebaju biti sljedeće stvari:

- Zakonodavstvo od strane pretpostavljenih (tj. vladara) u okrilju principa islamskog šerijata.

Međutim ovo je samo prazna priča i odjeća koja pokriva svaki broj, jer svaki vladar može donijeti zakone koji odgovaraju njegovim prohtjevima a zatim reći kako su oni u okrilju principa islamskog šerijata jer ne postoji jasnih i preciziranih tekstovima kojim bi se mogli vratiti !

Zakonski običaj, a to je običaj predsjednika, parlamenta ili ministarstva kojeg se pridržavaju u stvarima koje se vežu za sistem suda a koji je prihvatljiv kod vladinih organizacija ili u najmanju ruku nije naišao na protivljenje.

Pogledaj šta su ovi ljudi uzeli kao izvore političkih propisa u islamskoj državi nakon što su ostavili nepogrešivu objavu, Kur'an i sunnet. Pogledaj isto tako na koji se način bore protiv islamskog sistema! (Nezarijje el-islamijje fid-devle, 99)

Možda će neko upitati i reći: Šta je to što navodi ove pisce da spominju ove riječi? Odgovor ćeš brzo naći u njihovim riječima a to je: slijepo slijeđenje, zadivljenost ili bolje reći poraz pred laičkim zakonikom demokratskog sistema. Pogledaj šta kaže jedan od njih:

"Izvori zakonodavstva u savremenom zakonodavstvu laičkih sistema se vraćaju na dvije osnove: Zakonodavstvo kojeg izdaje parlamentarna korporacija ili predsjednik zemlje, i urf (običaj o kojem je prethodno bilo riječi)

Činjenica u koju nema sumnje jeste, da pokušaj odstranjivanja šerijatskih tekstova Kur'ana i sunneta od toga da predstavljaju sud u meselama pitanjima političkog fikha, u stvari predstavlja, bez ikakvog razilaženja, pokušaj odvajanja vjere od države ili odvajanje vjere od politike, a to je političko lice sekularizma kako smo ranije već spomenuli.

Razotkrivanje ove metode i onih koji njemu pozivaju, kao i pojašnjenje njihove zablude i opomene, predstavlja obavezu ulemi i studentima. Allaha, ﷻ, molim da iz svoje milosti da ljude koji će zasebno pisati o ovoj temi.

3. Od njihovih metoda koje koriste u borbi protiv islamskog političkog sistema jeste i iskorišćavanje pojedinih grešaka halifa, namjesnika i muslimanskih vladara, te pripajanje tih grešaka samom islamskom sistemu kako bi ga na taj način na- ružili. Isto tako pasivnost velikog broja pojedinaca ovog ummeta koja je rezultat nedovoljnog shvatanja nekih šerijatskih tekstova kada je u pitanju zulum od strane određenih vladara.

Na taj način žele predstaviti islamski sistem kao sistem koji nalaže pasivnost i poniznost vladarima i na taj način ukorijenjava diktatorizam i poziva njemu pod parolom pokornosti vladaru.

Greška i zabluda ove metode je jasna svakom ko razumije suštinu islama zbog sljedećih stvari:

Prvo: U šerijatskim tekstovima nema ničega što opravdava tiraniju i nasilje vladara. Naprotiv šerijatski tekstovi to zabranjuju, upozoravaju na takvo djelu i prijete žestokom prijetnjom njihovom počiniocu. Evo nekih hadisa Allahova Poslanika, ﷺ, koji govore o tome:

"Allahu moj ko preuzme neku poziciju u mom ummetu pa im oteža, otežaj i Ti njemu. A ko preuzme neku poziciju u mom ummetu pa im olakša, olakšaj i Ti njemu."[12]

"Nema nijednog roba kojem Allah povjeri stado (grupu ljudi o kojima se brine), pa on preseli varajući ga a da mu Allah neće zabraniti ulazak u džennet."[13]

"Bilo koji namjesnik koji preuzme nešto od pozicije mu—slimana pa se zatim ne trudi i ne savjetuje ih neće ući zajedno sa njima u džennet."

"Nema nijednog čovjeka koji preuzme odgovornost nad deset ljudi pa naviše a da neće doći pred Allahom svezane ruke o vrat. Odvezaće je njegovo dobročinstvo ili će ga upropastiti njegov grijeh."[14]

Drugo: U šerijatskim tekstovima, hvala Allahu, nema ničega što poziva poniznosti i pasivnosti spram zuluma i tiranije koji se eventualno desi od strane halife, vladara ili nekog drugog. Naprotiv, šerijatski tekstovi jasno govore o obavezi naređivanja na dobro i odvraćanja od zla, obavezi sprečavanja zuluma i promjene batila.

U našem čistom šerijatu postoji veliki broj tekstova koji pojašnjavaju temelje i osnove na kojima se gradi pokornost podanika vladarima ili suprostavljanje njima i odbijanje njihovih naredbi. Šerijatski tekstovi, kada je u pitanju liječenje ove stvari, nisu došli u obliku vasijjeta (oporuke) već u obliku naredbe i zabrane što ukazuje na obavezu činjenja ili obavezu klonjenja.

Šerijatski tekstovi se također nisu ograničili na pojašnjenje mjesta i stanja u kojima nije dozvoljeno pokoriti se vladaru već govore o uvjetima ostanka tog vladara na njegovom položaju, o

[12] Hadis bilježi Muslim od M'akil ibn Jesara el Muzenija, 12/214.

[13] Hadis bilježi Muslim od Aiše, radijellahu anha, 12/212.

[14] Hadis bilježi Ahmed od Ebu Umame, radijellahu anhu. Šejh Albani kaže:" Šafi'in lanac je dobar. Hadis bilj eži Hakim i ocjenjuje vjerodostojnim a sa njim se slaže Zehebi. Hadis ima i druge rivajete", Silsiletu es-sahiha. I još puno šerijatskih tekstova koji govore o ovoj temi.

stvarima koje iziskuju njegovu smjenu sa vlasti i borbu protiv njega ukoliko to bude neophodno. Sve to stoji u našem čistom i nepromijenjenom šerijatu sa uvjetima i preciziranim pravilima. O ovome je govorila i naša ulema i pojasnila ovu stvar na najbolji način. Zato, kako se nakon toga može reći da je priroda hilafetskog sistema takva da nalaže pasivnost i poniznost vladarima?! (Et-Tariku ilel hilafeti, 71-93)

Treće: U šerijatskim tekstovima nema nečeg što zabranjuje nadziranje državnih aparata s ciljem upoznavanja njihove ispravnosti u Allahovoj, ﷻ, vjeri i činjenice da nisu izašli iz okrilja granica koje je šerijat precizirao. O tome nam dovoljno govori hutba Ebu Bekra koji je, nakon što je izabran za halifu, rekao:"Ako budem lijepo postupao pomozite mi, a ako pogriješim ispravite me."[15]

A može li se spoznati lijep postupak od pogrešnog a time i ono što se veže od pomaganja i ispravljanja ako ne postoji nadziranje državnih aparata ?

4. Od njihovih metoda je i govor da je islamski sistem uzoran sistem (ovakvim riječima će se možda obradovati oni koji ne razumiju njihovu terminologiju), a ovim riječima oni žele reći kako je islamski sistem nemoguće sprovesti. A ako se i sprovede on opet ne odgovara, jer uzoran sistem odgovara uzornim ljudima. Međutim s obzirom da ljudi nisu uzorni već među njima ima dobrih i loših, a i sami dobri ljudi su izloženi posrtaju, nemoguće je kažu sprovesti islamski sistem niti je on odgovarajući.

U odgovoru na ovu neistinitu tvrdnju je dovoljno da kažemo da je islamski politički sistem vladao islamskom državom od njenog nastanka u Medini pod vođstvom najodabranijeg Poslanika Muhammeda, ﷺ. Vlast je ostala nekoliko stoljeća nakon njega a muslimani su u okrilju te vlasti osvojili istok i zapad i podigli zastavu islama. Proširili su istinu i pravdu među ljudima i promjenili lice

[15] Predaju bilježi Ibn Ishak, a prenosije Ibn Ke- sir u svom djelu El-Bidaje ven- nihaje, 3/315, i kaže daje sahih.

historije. Sve to je bilo u ime islama i u okrilju islamske države. Da li je moguće da se tako nešto desi u okrilju sistema koji nije odgovarajući ?!

5. Jedna od metoda koju takođe koriste je i pisanje historijskih djela kako bi izvitoperili historiju islamske države. U tim djelima oni pokušavaju predstaviti svijetu historiju islamske države kao lanac zavjera i pronevjera koje preduzima vladar kako bi oteo vlast od prethodnog vladara. Pri tom se oslanjaju na sljedeće stvari:

- Veliki broj historijskih lažnih i izmišljenih predaja, kao i predaja koje ne dosežu stepen na osnovu koga bi mogle poslužiti kao dokaz pri pritvrđivanju historijskih događaja.

- Tumačenje pa i izvitoperavanje velikog broja vjerodostojnih predaja kako bi opovrgli istinu na koju ukazuju.

- Iskorišćavanje neznanja velikog broja muslimana kada je u pitanju slavna historija njihove velike države. Stoga podlače svoje laži i šire ih među muslimanima.

Slagali su i uspjeli u svojim lažima na prikaz stanja historije islamske države koju su predstavili kao historiju neznanja, tmine, zuluma i tiranije, osim kako tvrde jednog malog perioda islamske države a to je period hilafeta Ebu Bekra i Omera, dok neki malo proširuju taj period na četvoricu pravednih halifa i vrijeme vladavine Omera ibn Abdul Aziza.

Hilafet četvorice halifa je potrajao trideset godina, a hilafet Omera ibn Abdul Aziza dvije godine, što sve skupa iznosi 32 godine. Na osnovu laži ovih ljudi koju su plasirali velikom broju muslimana ispada da u toku četrnaest stoljeća nije postojao islamski sistem osim u periodu od trideset i dvije godine.

Ono što je žalosno jeste činjenica da veliki broj obrazovanih a i drugih ljudi, šta više i neki studenti, ne znaju blistavu historiju svoga ummeta koji je osvojio države i gradove na istoku i zapadu i u njima uspostavio islamski sistem, osim period pravednih halifa i period Omera ibn Abdul Aziza, a neki uz to poznaju još vrijeme

Salahuddina. U svakom slučaju obaveza je ulemi, studentima i muslimanskim piscima da razjasne ove historijske činjenice na lahak i jednostavan način i prikažu pravo lice islamske države, te da odstrane masu laži koje su dedžali uspjeli prilijepiti islamskoj državi. Moraju to što prije učiniti, ne potcjenjivati ovu stvar niti je odgađati.

Metode demokrata u želji da muslimane učine zadovoljnim demokratskim sistemom Demokrate koriste puno metoda kako bi uspostavili demokratski sistem u islamskim državama. Sve to kako bi spriječili ponovni povratak islamskog sistema u muslimanskim zemljama. Evo nekih metoda:

1. Borba protiv islamskog sistema Spomenuli smo puno metoda koje demokratije koriste u borbi protiv islamskog sistema. Islamski sistem je mimo ostalih sistema najbliži srcima muslimana stoga oni ne mogu uspostaviti bilo koji drugi sistem osim napadanjem islamskog sistema i njegovim izobličavanjem kako bi muslimani izgubili povjerenje u njega. Time će demokratama biti lakše da muslimane zadovolje drugim sistemom koji su oprečni islamskom. Zato se prljavim ratom bore protiv islamskog sistema koristeći pri tom svaki vid obmane, laži i prevare. Međutim biće onako kako Allah odredi jer On kaže:

يُرِيدُونَ لِيُطْفِـُٔوا۟ نُورَ ٱللَّهِ بِأَفْوَٰهِهِمْ وَٱللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِۦ وَلَوْ كَرِهَ ٱلْكَـٰفِرُونَ

"Oni žele da utru Allahovo svjetlo ustima svojim, a Allah će učiniti da svjetla Njegova uvijek bude, makar krivo bilo nevjernicima. " Saff 8.

2. Velika propaganda demokratskom sistemu i njegovo predstavljanje kao jedinog sistema koji ljudima garantuje slobodu bez ikakvih okova i daje pravo njima da biraju svoga vladara kojem vjeruju. Takođe mogu ga smijeniti kada god zloupotrijebe vlast koja im je povjerena i izađu iz okrilja zakona koji uređuje njihov život. To je kažu dalje sistem koji uzdiže volju naroda i garantuje siguran i smiren život.

Mi ovdje ne možemo da negiramo slobodu makar spoljnjo gledano koju posjeduju zapadne demokratske zemlje, sigurnost i saučestvovanje u upravljanju državom, te činjenicu da njihov vladar na primjer ne može donijeti odluku o zatvaranju hiljada ljudi ili odluku o formiranju sudnica u kojima će ti ljudi biti vješani (kao što je slučaj sa arapskim zemljama, op.prev).

Ne, mi to ne možemo poreknuti, niti možemo poreknuti da oni posjeduju nešto od ljudske časti. Međutim!

Prvo: Da li je to jedini sistem koji pruža pomenute stvari?!

Mi ne želimo da upoređujemo između demokratije sistema batila, i hilafeta sistema istine, već kažemo: Sve što ima lijepog u ovim sistemima (neislamskim) u našem sistemu (islamskom) je još ljepše i bolje s tim što je u našem sistemu to prisutno u čistoj formi bez miješanja sa manjkavostima i ružnim stvarima koje smo vidjeli u demokratskom sistemu.

Ono što može tvrditi svaki pravedni čovjek, i biti siguran da neće slagati, jeste da je islamski sistem jedini sistem koji garantuje dobro na svim poljima života bez ikakvog miješanja sa nečim od lošeg ili manjkavosti. Veliki je broj Kur'anskih i hadiskih tekstova koji govore o tome. Mi ovdje nemamo mjesta da ih spominjemo. Allaha, ﷻ, molim da mi olakša pisanje detaljnog djela o islamskom sistemu kako bi se pojasnile ove stvari i kako bi čitaoc pa makar se radilo i o slabije obrazovanim ljudima bio u stanju da spozna suštinu ove teme.

Drugo: Sloboda u demokratskom sistemu nije suštinska jer počiva na osnovi uzimanja manje ili veće skupine ljudi za bogove koji propisuju zakone. Demokratija u stvari predstavlja robovanje određene skupine ljudi drugoj pa makar spoljnje gledano to imalo oblik slobode.

Treće: Da li ova općenita sloboda, bez ograničenja, koju pruža demokratija, može ostvariti potpunu ljudsku čast? Odgovor je kategorički: Ne. Jer ako je od časti čovjeka ophoditi se prema njemu kao prema insanu a ne hajvanu, onda zasigurno nije od kerameta da

u okrilju demokratskog sistema zasjedaju parlamentarci, te da kruže rasprave, mišljenja i prijedlozi da bi se medžlis završio odobravanjem novog zakona u kojem se muškarcu dozvoljava da sklopi brak sa muškarcom! Primjeri o ovakvom fesadu i nemoralu kojeg pruža demokratski sistem su već prethodili, pa gdje je čast čovjeka u svemu tome?!

Zbog toga mi kažemo: Čast koju demokratija pruža čovjeku je čast pomiješana prljavštinom koja ruši njegovu vrijednost. Jer kakva je vrijednost gledati u čovjeka kao ljudsko biće a s druge strane ophoditi se prema njemu na način koji ne dolikuje ni životinjama? Zamjena se ne ogleda u nasilničkim diktatorskim sistemima koji su prisutni u velikom broju muslimanskih zemalja. Mi tome ne pozivamo. Zamjena u koju pozivamo je islamski sistem koji pruža istinsku slobodu, koja počiva na Allahovom, ﷻ, rububijjetu i uluhijjetu nad Njegovim stvorenjima.

Četvrto: Sloboda kojoj su vrata u demokratskom sistemu širom otvorena, je sloboda fesada i nemorala i svega što je oprečno moralu i vjeri. Što se tiče političke slobode koja je, bar teoretski, srž demokratije, ona je samo formalna. Pogledaj svjedočanstvo jednog analitičara koji kaže: "*Sloboda u demokratskom zapadu je u stvari sloboda moćnih, jer sloboda mišljenja, štampe i stranaka, šta više i sloboda javnog mjenja je postala profesija koja se oblikuje shodno onome što nalaže vlada*".

3. Od njihovih metoda je i pokušaj da se demokratiji nadjene islamska odjeća. Tako na primjer govore da je demokratija savremeni način sprovođenja sistema šure u islamu. Pri proturanju ove laži oni se koriste nekim šerijatskim pravilima koja su precizirana šerijatom, kao što je pravilo o općim koristima (mesalih el-mursele); valjanosti islama u svakom mjestu i vremenu; različitost fetve shodno stanju i vremenu; i još puno drugih pravila kojima se oni koriste bez ikakvih pravila i normi.

Ovaj metod se puno koristi u mjestima gdje postoji islamska sahva. Stoga, da bi demokratiju "provukli" u takva mjesta neophodno

je da je odjenu islamskom odjećom. Govor o šuri je poduži međutim ono što ovdje želimo konstatovati jeste da demokratija i šura nemaju nikakav spoj i povezanost kao što ni islam i kufr nemaju isto tako nikakav spoj i povezanost.

- Šura predstavlja dio potpunog sistema (islamskog) koji počiva na vjerovanju da vlast pripada šerijatu kojeg je Uzvišeni Allah, ﷻ, objavio posljednjem poslaniku i vjerovjesniku i poglavaru svih Ademovih sinova Muhammedu ibn Abdullahu, ﷺ. Sva odredba pripada Allahu, ﷻ, sav sud pripada Allahu, ﷻ, i svo zakonodavstvo pripada Allahu, ﷻ. Što se pak tiče demokratije to je pravac koji počiva na vjerovanju da vlast pripada stvorenim i potčinjenim ljudima. Sva odredba u demokratiji pripada njima, sva vlast pripada njima i svo zakonodavstvo pripada njima. Halal je ono što su oni ohalalili a haram ono što su oni oharamili, dobro je ono što njihovi prohtjevi smatraju dobrim a ružno ono što njihove duše vide ružnim.

- Šura u okrilju islamskog sistema ima granicu koju ne može prekoračiti. Šura je ograničena šerijatskim propisima iz kojih ne može izaći i kojima se ne smije suprostaviti. Što se tiče demokratije stvar je otvorena. Ljudi mogu diskutovati i na kraju donositi odluke koje čovjeku muslimanu ne mogu pasti na um. Priča o vjenčanju muškarca sa muškarcem je već prethodila.

- Šura u islamskom sistemu nije pravo svakog čovjeka shodno njihovim mogućnostima i težnjama, već šura ima svoje ljude koji su povjerljivi i pouzdani, učeni i iskusni u svemu što savjetovanje iziskuje. S druge strane u demokratskom sistemu se ne pravi nikakva razlika između učenog i neznalice, mudre osobe i bezumnika. Naprotiv, svako ko je u stanju da dobije što više glasova birača pa makar putem laži i obmane taj ima pravo na njihovu "šuru", njegov glas se uzima u obzir i on ima pravo na donošenje zakona.

- Mjerilo ispravnosti u šuri je slijeđenje dokaza ili šerijatskih pravila i ostvarivanje maslehe (koristi) islamskog ummeta. U demokratiji većina ma ko oni bili je mjerilo ispravnosti.

Nadam se da je nakon ovoga što smo spomenuli od jasnih razlika između šure i demokratije, svejedno ticalo se osnove ili njenih propisa, postala jasna neispravnost govora onih koji kažu da demokratija predstavlja savremeno praktikovanje sistema šure. (Detaljnije o razlici između šure i demokratije pogledaj Eš-Šura el-muftera alejha)

Završetak

Nakon pročitanih redova ove knjige postavlja se pitanje: Šta nam je obaveza? Ovo pitanje trebamo uvijek postavljati sebi i pokušati istovremeno dati ispravan i praktičan odgovor. Svako razuman vidi napad i ratove koje protiv nas vode naši neprijatelji od jevreja, kršćana i obožavaoca kipova, s ciljem okupacije naših zemalja ili mozgova i udaljavanja nas od naše vjere ili nje od nas. Ono što najbolje ukazuje na ovu stvar jeste činjenica da je naš ummet koji nosi zastavu ispravne vjere i čiste akide osvanuo na kraju liste dok na njenom pročelju stoje zemlje kufra I zablude. Veliki broj muslimanskih zemalja su poniženi sljedbenici Allahovih neprijatelja od jevreja, kršćana i drugih.

Ono u što nema sumnje jeste da je na nama obaveza da se potpuno držimo onoga s čim je došla naša vjera svejedno radilo se o ubjeđenju, riječima, ili djelu. Međutim šta je preciznije naša obaveza spram ovih nadolazećih ideja i termina ?

Obaveza nam je da budemo potpuno oprezni po pitanju ovih termina koji i onih koji ih proturaju u našim sredinama od onih koji ne vole Allaha i Njegova Poslanika, ﷺ, kako nas ne bi prevarili svojim zabludjelim tumačenjima ovih termina ili obmanuli pa da pomislimo kako su oni od plodova naše vjere i propisa našeg šerijata.

Moramo posjedovati sposobnost i besiret u spoznaji i razotkrivanju ovih ljudi pored toga što oni ulažu maksimum svoga truda kako bi prikrili od nas njihov identitet i akidu (vjerovanje). To ćemo učiniti spoznajom njihovih metoda koje koriste u svojim knjigama, spoznajom stilistike njihova govora i termina koje koriste.

Kod mumina ne može proći njihova bezvrijedna roba, i što više bude vodio računa o svojim dobrim djelima i farzovima to će više biti u stanju da spozna ovu vrstu ljudi, kao što kaže Uzvišeni:

وَلَوْ نَشَآءُ لَأَرَيْنَٰكَهُمْ فَلَعَرَفْتَهُم بِسِيمَٰهُمْ ۚ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِى لَحْنِ
ٱلْقَوْلِ ۚ وَٱللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَٰلَكُمْ

"A da hoćemo, Mi bismo ti ih, uistinu, pokazali i ti bi ih, sigurno, po biljezima njihovim poznao. Ali, ti ćeš ih poznati po načinu govora njihova." Muhammed 30.

S obzirom da je najvažnija stvar putem koje oni plasiraju svoje zabludjele ideje, džehl muslimana o historiji islamske države i suštine islamskog političkog sistema, obaveza nam je poučiti se ovoj vrsti znanja, usavršiti ga i imati uvid u tok događaja. Historija našeg ummeta je blistava i niko od naroda nema historiju poput historije našeg ummeta. Naš politički sistem je najbolji i najveći sistem kojeg je čovječanstvo vidjelo i kojeg će vidjeti u budućnosti. Poučiti se ovim trima stvarima je jako bitna stvar koja se ne smije omalovažiti niti staviti na kraju liste naših obaveza. Te tri stvari su:

1. **Izučavanje historije islamskog ummeta, prijašnje i savremene, na svakom mjestu gdje je doprla riječ tevhida i uzdigla zastava islama.**
2. **Izučavanje islamskog političkog fikha**
3. **Izučavanje islamskog ekonomskog fikha**

Ova pitanja, o skupino muslimana, su jako bitna pitanja u ovom vremenu u kojem je prisutan svaki vid kufra i otpadništva od vjere. Skupine muslimana, uzrokom ne poznavanja ispravnog fikha u ovim stvarima, gotovo da su izgubile svoj identitet i ponos svojom vjerom i time postali lahak plijen svakom glasu u svijetu raznoraznih ideja i termina.

Stanje propasti i podvajanja kojeg ummet danas preživljava kao i prevlast velikog broja zlikovaca ili murteda od sekularista u muslimanskim gradovima nije ništa drugo do rezultat odsutnosti ispravnog rezonovanja ovih stvari. A kada bi skupine muslimana imale dovoljnog znanja i uvida u islamski politički fikh, da li bi tada bilo moguće da kafir, murted, ili munafik, zindik, dođe na vlast u muslimanskim zemljama? Kada bi isto tako skupine muslimana imale dovoljnog znanja i uvida u islamski ekonomski fikh, da li bi tada bilo moguće da se među njima uvuče socijalizam ili kapitalizam? I kada bi skupine muslimana imale dovoljnog znanja i uvida u historiju ummeta da li bi tada mogao doći neki dedžal ili falsifikator pa da kaže kako je historija islamskog ummeta crna i sramna osim kratkog historijskog perioda?!

Zatim postavljamo pitanje: Da li mi želimo povratak ummeta na pročelje i dominacije svijetom kao i povratak hilafeta bez širenja ovog fikha među ljudima i njegova shvatanja?!

Da li je na vagi islama dozvoljeno da vodimo računa o poučavanju velikog broja fikhskih pretpostavljajućih mesela koje se možda u toku čitavog života ne dogode ni jednom, i da navodimo fikhske dokaze u mezhebima a da s druge strane potpuno zanemarimo drugu oblast znanja.

Zatim ako je na nama obaveza da imamo potpuni pregled u stvarima koje smo spomenuli, znaj da se tu naša uloga ne završava već se mora raditi na širenju znanja, njegova dostavljanja ljudima i podnošenja onoga što nas zadesi na tom putu. Ako je ovo obaveza svim muslimanima općenito onda je obaveza uleme, daija i studenata još veća jer oni nose teret upute, ukazivanja, predvođenja i osvješćivanja muslimana time što će ljudima na hutbama, dersovima i predavanjima, kroz lahke i jednostavne knjige koje svaki musliman može pročiti i shvatiti pojasniti suštinu ovih zabludjelih pravaca.

Ako je muslimanu obaveza da istražuje i pita učene kako bi mu pojasnili i uputili ispravnim putem, obavezaje isto tako i ulemi i

studentima da požure, pouče ljude i ukažu na zabludjele pravce koji dolaze u muslimanske zemlje.

Oni su predvodnici ljudi a predvodniku ne dolikuje da sjedi a da mu ljudi dolaze i pitaju već ih treba sam poučiti pa makar i oni ne postavljali pitanja a posebno kada su u pitanju ove opasne stvari kojima se cilja udaljavanje muslimana od njihove vjere.

Stoga ako ulema i učeni ljudi ne budu prvi koji će upozoriti na ove stvari ko će onda upozoriti na njih?

Sada je vrijeme rada, udjeljivanja i džihada. Nemamo odviše vremena da ga trošimo na rasprave i bacanje krivice na druge. Od svakog od nas se traži da radi, jer nema nijednog od nas a da nije u stanju da doprinese nešto svojoj vjeri bez obzira na stepen njegova obrazovanja ili položaja. Stoga, zašto da sjedimo i krivicu svaljujemo na druge ?!

Zar je ispravno da neko od nas vodi računa o profitu njegove trgovine, ili da vodi računa o svojim ličnim koristima i govori: Nije moj red, sada je red uleme, daija i studenata! Budno srce muslimana na ovo jasno odgovara: Pa zar je naša vjera samo vjera uleme, daija i studenata?! Da li je teklif (obvezivanje), naredba i zabrana upućena samo njima mimo ostalih ljudi?! Da, tačno je da se od njih traži da prije drugih uzmu svoj red, ali ostaje moj i tvoj red, a to je da svako od nas uradi ono što je u stanju. Dani prolaze, a svaki dan u kojem sunce zađe a muslimani se u njemu nisu borili radi svoje vjere sa svim što riječ borba (džihad) nosi od značenja time u stvari samo doprinose svome neprijatelju.

Da navedem primjer najmanje stvari koju je svako od nas u stanju učiniti:

Ko od nas u svojim namazima dovi za muslimane istoka I zapada? Ko od nas dovi za mudžahide na Allahovom putu da ih Allah, ﷻ, pomogne i da namjesništvo na Zemlji a da kafire porazi i ponizi? Koliko nas košta ovakva dova? Ništa. Ali razlika je između

srca koje je obuzeto islamom i muslimanima i srca koje je obuzeto dunjalukom i njegovim strastima.

Ako je ovo najmanja stvar koju čovjek može uraditi za svoju vjeru onda nema granice za najveću stvar.

خِتَٰمُهُۥ مِسْكٌ ۚ وَفِى ذَٰلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ ٱلْمُتَنَٰفِسُونَ

"i neka se za to natječu oni koji hoće da se natječu!" Mutaffifin 26.

Svako od nas ukoliko se njegovo srce brine za islam i muslimane može sebi naći zadatak, bez da ga iko poziva njemu, putem kojeg će koristiti ovoj davi. I kad god ispuni svoj zadatak nastojaće da sebi nađe drugi kojeg će ispuniti i tako redom. Ovakvim trajnim djelom i uzastopnim radom ostvarićemo uz Allahovu, ﷻ, dozvolu potpunu pomoć, zastava hilafeta će ponovo zavijoriti na istoku i zapadu, i sa minara Endelusa (sadašnje Španije) će ponovo odjekivati: Allahu ekber, Allahu ekber, la ilahe illallah.

Molim Uzvišenog Allaha da nas učini od vojske pomoći i namjesništva, da nas pomogne i podari iskrenost u riječima i djelima, On je uistinu Darežljiv i Plemenit. Allahumme amin!

- Knjige u izdanju Mektebetu El Guraba :

- KOMENTAR OTKLANJANJE SUMNJI Šejh Muhammed Salih El Usejmin

- SVJETLOST SUNNETA I TAME BIDATA Dr. Seid El Kahtani

- SVJETLOST IMANA I TAME NIFAKA Dr. Seid El Kahtani

- jusuf kardavi NA VAGI ŠERIJATA Šejh Suleiman Salih El Harraši

- LJUBAV PREMA POSLANIKU s.a.v.s.

Abdurreuf Muhammed Usman

- ČUVANJE ČEDNOSTI Šejh Bekr Ebu Zejd

- DA LI JE MUSLIMAN OBAVEZAN DA SLIJEDI JEDAN OD ČETIRI MEZHEBA Muhammed Sultan El Ma'sumi

NESUDENJE PO ALLAHOVOM ZAKONU Šejh Muhammed Ibrahim Abdul-Latif Ali Šejh

PROPIS O OSTAVLJANJU NAMAZA Šejh Muhammed Salih El Usejmin

■ ČVRSTO U2E - POJAŠNJENJE PRAVCA EHLIS-SUNNETA VEL-D2EMATA O TEMELJNIM POSTAVKAMA VJERE Dr. Ahmed Abdul-Kerim Nedžib

■ STUDIJA O MURD2IJAMA Dr. Galib Alijj Avadži

■ ŠIJE-RAFIDIJE, ISTINE, SAVJETI, I ISLAMSKE FETVE

Šerif Alijj Radžihi

IBN ARABI VODA NEVJERSTVA I ZABLUDE Šejh Abdur-Rahman Abdul-Halik

*

ISLAMSKI UČENJACI O SUFIZMU I SUFIJAMA Skup fetvi

- TEMELJI I PRAVILA O SUNNETU I BID'ATU Dr. Husamuddin Afane

NOVOTARIJA I NJEN LOŠ UTICAJ NA UMMET Selim 'Id El Hilali

■ AKIDA TEVHIDA - ISLAMSKO VJEROVANJE Šejh Salih Fevzan

■ JASNI DOKAZI O OBAVEZNOSTI POKRIVANJA LICA

ZENE

Lutfullah Abdulazim Hudžeh - profesor akide u Mekki

■ NAMAZ U DZEMATU - razumjevanje, vrijednosti, propisi, pravila ponašanja i koristi namaza, u svjetlu Kur'ana i sunneta

Seid Ibn Alij Ibn V ehf El Kahtani

■ MESDZID - razumjevanje, vrijednosti, propisi, prava, pravila ponašanja, u svjetlu Kur'ana i sunneta

Seid Ibn Alij Ibn V ehf El Kahtani

■ STEPEN NAMAZA U ISLAMU - propisi, propis ostavljanja namaza, posebnosti, vrijednosti, razumjevanje, u svjetlu Kur'ana i sunneta

Seid Ibn Alij Ibn Vehf El Kahtani

■ TEVHID I ŠIRK

Seid Ibn Alij Ibn Vehf El Kahtani

■ PRIDRŽAVANJE KUR'ANA I SUNNETA JE OSNOVA SREĆE NA DUNJALUKU I AHIRETU I SPAS OD ZABLUDE I SMUTNJE

Seid Ibn Alij Ibn V ehf El Kahtani

■ SVJETLOST ISKRENOG SRCA

Seid Ibn Alij Ibn V ehf El Kahtani

■ ISPRAVNO SHVATANJE DŽIHADA NA ALLAHOVOM PUTU U OKRILJU KUR'ANA I SUNNETA

Seid Ibn Alij Ibn V ehf El Kahtani

■ SEKULARIZAM I DEMOKRATIJA

Muhammed Šakir Šerif

■ DOKAZI DA RIJEČI, DJELA I UVJERENJA IZVODE IZ VJERE KROZ GOVOR ULEME

Alevi Abdul-Kadir Es-Sekkaf - Uvod šejh Bin Baz

■ IZVORNO RAZUMJEVANJE IMANA

Alij Eš-Šibl - Predgovor šejhova: Fevzan, Ibn Meni'a, El-Gunejman

- Narudžbe na tel.: 061343574 - e-mail:ehlisu@yahoo.co.uk / mekteba@hotmail.com

(- I borite se protiv njih sve dok mnogoboštva ne nestane i dok se Allahova vjera slobodno ispovjedati ne mogne. – El-Bekare 193

- I borite se protiv njih dok mnogoboštva ne iščezne i dok samo Allahova vjera ne ostane. - El-Enfal 39

- Borite se protiv onih kojima je data Knjiga, a koji ne vje— ruju ni u Allaha ni u onaj svijet, ne smatraju zabranjenim ono što Allah i Njegov Posalnik zabranjuju i ne ispovijedaju istinsku vjeru sve dok ne daju glavarinu poslušno i smjerno. - Et- Tevba 29)